

ΝΕΑ ΔΥΝΑΜΙΣ

Φοιτητική Έθνική Πρωτοπορία

Έκδοσις Γραφείων Άθηνών

Όσο σκληρότερα
μέ χτυπάει τό σφυρι
τόσο πιό καθαρά άντηχεί
ό χαλύβδινος όγκος
τής θελήσεώς μου

Νίτσε

#####

*****
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΑΖΕΣ
ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΧΥΡΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ
*****

*****
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ
*****

— Και τώρα ωαυδία μου
έμπρός να κατακτήσουμε
τον κόσμο !

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

Έμπρός παιδιά της Βούδα,
Έμπρός παιδιά της Πέσι!
Φοιτητές, εργάτες, αγρότες
Ο ήλιος δέν βγαίνει άλλο από την ανατολή!
Θυμάμαι είχατε κάποτε ένα τουφέκι
Έμπρός φέρτε στην πλατεία· περιμένω
Κι εγώ θα φέρω τό πιστόλι κρυμμένο στα σχολικά βιβλία

Έξι μέρες. Έξι νύχτες δόξης
κράτησε ή νίκης μας αυτή.
Την έβδομη έφθασαν οι Ρώσοι
μέ τό τεθωρακισμένα.
Τά τεθωρακισμένα μός σπάζουν τά κόκκαλα.
Κανείς δέν έρχεται για βοήθεια
ό κόσμος παρέμεινε να κυττά
καθισμένος γύρω από τ' άνοιγμα τού τάφου.
Κορίτσι, μή πής στη μητέρα μου
ότι θά πεθάνω τό βράδυ αυτό.
Πές της, ότι πάω στα βουνά
κι ότι θά γυρίσω την άνοιξη.
Έμπρός παιδιά της Βούδα
Έμπρός παιδιά της Πέσι!
Φοιτητές, εργάτες, αγρότες
Ο ήλιος δέν βγαίνει άλλο από την ανατολή!

**Στ' αντίκρουμά Σου ό νους στα περασμένα στρέφει
και κάπου εκεί στο γαλανό μας ούρανό,
άγιες ψυχές, ήρωικές, ψηλά στα νέφη,
βλέπω αναγάλλιασμα να νοιώθουνε άγνό !**

Β. ΗΠΕΙΡΟΣ

Σά βουνά, στα λαγκάδια, στα δάση
της Ήπειρου πετόξε παιδιά
τηλεβόλα βορντάτε, κροτείτε
ριζιτε βόλια να πάψει ή σκλαβιά.
Τά βουνά και οι πέτρες άς βάψουν
από σλάβικο αίμα παντού
και ψηλά άς ύψωθεί στον άέρα
ή γαλάζια σημαία τού σταυρού.

ΕΜΠΡΟΣ

Ός ποτε ό ήλιος θά είναι κρυμμένος
Ός ποτε τά λάβαρα θά είναι σκυφτά
Ός ποτε τά όπλα θά είναι θαμμένα
Ός ποτε τό Έθνος μας θά προσκυνά;

Έμπρός σήκω επάνω
ή ώρα έχει φθάσει
πάρε την σημαία
κράτα την ψηλά
τό αίμα των προγόνων
κύττα το κοχλάζει
όρκισου στα κόκκαλα
αυτών τά Ίερά.

Ή μάχη είν' άτέλειωτη
κι οι έχθροί μυριάδες
ή νίκη περιμένει
κι ή δόξα καρτερά
Χτύπα άλύπητα παντού
σκόπωσε τους φονιάδες
τους πουλημένους
κι όλα τά νέα έρπετά.

Τσάκισε καθ' αντίσταση
πού έμπόδιο σου μπαίνει
γκρέμισε κάθε κτίσμα
πού σάπιο σέ κυττά
και πάνω στα έρείπια
σ' όλη την οικουμένη
θε μέλιωσε τό Μέλαθρον
πού ή Φυλή ζητά.

“ΝΕΑ ΔΥΝΑΜΙΣ” Περιοδική έκδοσις των γραφείων
των Αθηνών
της ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ

Υπεύθυνος συμφώνως τώ νόμω: Ν. ΚΑΡΡΑΣ

Υπεύθυνοι ύλης: Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
Φ. ΔΙΔΟΠΟΥΛΟΥ

Σύμβουλος επί θεμάτων Νεολαίας - μέλος Κ.Ε. τού Κόμμα-
τος 4Α - Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

Επιστολαί - Συνδρομαί:
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ
ΤΑΧ. ΘΥΡΙΣ 3819 - ΑΘΗΝΑ

ΟΡΦΙΚΟΣ

K. K.

Ο Φοιτητής
πρό των Διεθνιστικών
Οργανώσεων

Πολλές άρχες και πολλά ιδανικά καθορίζουν και διέπουν την ζωή ενός Έθνους. Και σε κάθε Έθνος υπάρχει μία άρχη που ξεχωρίζει τόσο από τις άλλες άρχες του ίδιου όσο και από τις άρχες των υπολοίπων Έθνών. Είς το Έλληνικό Έθνος, η βασική άρχη, το κύριο χαρακτηριστικό του γνωρίσμα είναι ο Έθνικισμός, η βαθειά πίστις δηλαδή και η αγωνιστικότητα δια την ιδέα του Έθνους. Αυτό το αξίωμα του Έλληνισμού, συνοψίζεται στη ρήσι του Θαλή "πας μη Έλλην, βάρβαρος". Θεωρεί δε τον εαυτό του εύτυχη που έγεννήθη Έλληνας και όχι βάρβαρος, άνθρωπος και όχι ζώον. Διά τον ίδιο δε λόγο και ο Πλάτων είναι "υπερήφανος και δοξάζει τον Θεό".

Η δύναμις της αγωνιστικότητας εύρισκεται ως γνωστό εις τους νέους, οι οποίοι μπορούν να θεωρηθούν λαμπρόφοροι αυτής της ιδέας. Και οι φοιτηταί, με περισσότερα ίσως εφοδία από τους συνομηλικούς τους εμφανίζονται σαν ήγεται στον άγωνα δια την επικράτησι των εθνικών ιδεών.

Όσοι επομένως, διά λόγους συμφέροντος, αντιτίθενται εις την επιβολήν του Έθνικισμού, φυσικόν είναι να επιδιώκουν τον αποπροσανατολισμό της νεολαίας, προβάλλοντας άνθεθνικές θέσεις, άφυσικες βέβαια, αλλά "σοφιστικώς" τοποθετημένες.

Αυτήν την έγκληματική ενέργεια, διότι προφανώς περιέγκληματος πρόκειται, ανέλαβαν να διαπράξουν, και δυστυχώς τό επιτυχάνουν, οι κήρυκες του παγκοσμίου Κράτους, που άρχηγοί φυσικά σ' αυτό θα είναι οι ίδιοι. Αυτοί, τους οποίους ο Ντοστογιέφσκυ θεωρεί ικανούς να διαπράττουν μόνο έγκληματικές ενέργειες. Και αυτοί δεν είναι άλλοι από τους Έβραίους, των οποίων την Ιστορία διδασκόμεθα μετά "θρησκευτικής εύλαβείας". Τά άνωτέρω δεν είναι σκέψεις ή συμπεράσματα αυθαίρετα. Είναι βγαλμένα μέσα από τά ίδια τους τά "πιστεύω", μέσα από τά πρωτόκολλα των σοφών της Σιών. Στό τρίτο μάλιστα πρωτόκολλο αναφέρονται ότι πρέπει να εφευρίξουν από τις καρδιές των ανθρώπων κάθε πίστι. Και φυσικά πρώτα απ' όλα την έθνική.

Τόν έθνικισμό, λοιπόν, των φοιτητών θέλουν να ξεριζώσουν, αυτών δηλαδή που σε λίγα χρόνια, έπιστήμονες πλέον, θα είναι αυτοί που θα καθοδηγούν τον λαό. Και στόν Έθνικισμό αντιπαρατάσσουν τον Διεθνισμό.

Παρουσιάζουν δε τις Διεθνιστικές τους άποψεις με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να προσελκύουν και τον πτωχό και τον πλούσιο φοιτητή, και τον δίκαιο και αυτόν που έπιζητεί μόνον την άναρχησι εις "άξιωμα". Με λίγα λόγια, οι άποψεις τους παρουσιάζονται έβραϊκά: τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγώτερο.

Ο διεθνισμός, με όλες του τις μορφές, θα μπορούσε να προληφθη, εάν έδιδετο η πρέπουσα σημασία εις τά πρωτόκολλα των "Σοφών της Σιών", όπου "προεβλέπετο" και διετυμπανίζετο τό μέλλον. Δεν συνέβη δυστυχώς αυτό και έτσι τό διεθνιστικό κύμα δεν βρισκει βράχους να άνγκρυσθή ή άν βρισκή δεν είναι όρεκτά ισχυροί διά να τό συγκρατήσουν.

Ενώ ο Έθνικισμός επιδιώκει να έπιφέρη την συνένωσιν της νεολαίας - και γενικώς όλων των Έλλήνων - ο Διεθνισμός άσχολεύεται με την διάσπασιν αυτών προκαλώντας

έθνοφθόρους διαμάχες. Παρασυρόμενοι οι φοιτηταί, έκτός των άλλων και από τόν κηρινισμό του τύπου, καθίστανται όργανα δια την έξυπηρέτησι άνθεθνικών σκοπών, άσχολούμενοι με διαδηλώσεις υπέρ της Χιλής, την ώρα που τό Έθνος βρέθηκε στα πρόθυρα πολέμου πρό διετίας, και ενώ οι συνομηλικοί τους, εργάτες, αγρότες και υπάλληλοι, έξαγρυπνούσαν με τό όπλο στο χέρι. Άλλά και σήμερα ακόμη, την στιγμή που τό Έθνος διέρχεται κρίσιμες στιγμές, η πλειονότης των φοιτητών άσχολεύεται με την Άγκόλα και την Πορτογαλία (όχι βέβαια με την εισβολή στη Τσεχοσλοβακία ή τόν Ισραηλινό ιμπεριαλισμό) και ακόμη χειρότερα και πιο προδοτικά με την καταδίκη της άντιδράσεως των υποδουλωμένων αδελφών της Β. Ηπειρου εναντίον των Άλβανών. Οι Έλληνες φοιτηταί, αυτοί δηλαδή που αύριο θα κληθούν να αναλάβουν τις τύχες του Έθνους, συμφωνούν με την πολιτική του Χότζα που άποβλέπει στην έξαφάνισιν του Έλληνικού στοιχείου. Μία άλλη ομάδα, άισχρή και άναίσχυνη, άποκαλούμενη "Ομάδα Άναρχικών", μη ύστερούσα των υπολοίπων εις συμπλέγματα κατωτερότητος (άποτέλεσμα της πνευματικής των άνυπαρξίας ή ακόμη συμφωνως και πρός τόν τόσο άγαπητό σ' αυτούς Φρόυντ, του "αίσθησιακού τους υποσιτισμού") άρσσκεται να βρωμίζη τους τοίχους με συνθήματα, όπως "Κάτω τό Κράτος - Κάτω ο Στρατός"! Είναι άπαραίτητο ακόμη να σημειωθή ο διαβρωτικός ρόλος του Διεθνισμού, ο οποίος τό καθήκον δικαίωμα του Έλληνας να υπηρετή ένόπλιως την χώρα του και να υπερασπίσει τό Έθνος του, μετέτρεψε εις υποχρέωσι - άγγαραία, ώστε να μεταχειρίζεται ο νέος, ίδιως ο κακομαθημένος φοιτητής, κάθε πλάγιό μέσο διά να άποφύγη την στράτευσι...

Ο Διεθνισμός σήμερα παρουσιάζεται υπό δύο μορφάς. Η μία (κομμουνισμός) αίτιολογεί την ύπαρξιν της εις οικονομικούς παράγοντας, ή άλλη (σιωνισμός και παραφυάδες) έπιχειρεί να πείση και τό κατορθώνει εν πολλοίς - ότι κινείται υπό άνθρωπισμού. Κατ' ουσίαν όμως ο κίνων μοχλός τά διεθνιστικά ρεύματα - ο Σιωνισμός - είναι αυτός ο ίδιος και ο δημιουργός του κομμουνισμού - γεγονός που ούτε οι ίδιοι κομμουνισταί άμφισβητούν πλέον - όταν άλλωστε τά στοιχεία "βραούν". Πλήν του ότι ο Μάρξ και όλοι σχεδόν οι "μεγάλοι" του κομμουνισμού ήσαν Έβραίοι, εις τόν όνομαστικό πίνακα των 554 επτρόπων και βοηθών, των ύπευθύνων του μπολσεβικισμού, οι 447 ήσαν Έβραίοι. Ούδεις Έβραίους έθιγη - φυσικώς, οικονομικώς, θρησκευτικώς. Οι "μεταρρυθμισταί" της Τσεχοσλοβακίας, Ντούμπσεκ, Χούζακ, Χάγιεκ, Σμρικόφσκυ και Όττα Σίκ ήσαν επίσης Έβραίοι. Όπως και όλοι οι ήγεται των άναρχικών φοιτητών του Μαΐου '68 στην Γαλλία, Κοέν Μπέν Ντιτ, Γκάισμαρ, κ. ά. Άλλά και οι θεωρητικοί της άναρχίας Μαρκούζε, Σπök, έβραίοι κι αυτοί. Ο Τύπος στις δυτικές χώρες - ιδίως Άμερική και Γαλλία - εύρίσκεται υπό έβραϊκή "κατοχή". Άκόμη και κομμουνιστικά έφημερίδες, όπως ή "Ούμανιτέ" και ο "Παρατηρητής", έλέγχονται από τό συγκρότημα τύπου του Ροταϊλδ.

Είναι άραγε αυτά συμπτώσεις ή άτυχείι για τους Έβραίους παρατηρήσεις ανθρώπων που "ψάχνουν" για την πραγματικότητα; Άκόμη και η άντισιωνιστική κομμουνι-

στική προπαγάνδα τούς είναι απαραίτητη, αφού χωρίς αυτήν κινδυνεύουν να χάσουν την πλήρη αμερικανική υποστήριξη. Άρκει βεβαίως να μη ξεπερνά ώρισμα όρια. Όπως φερ' εϊπειν την εποχή που ό Στάλιν έπεδϊωξε να επαναλάβη τις εκκαθαρίσεις του 1938 (300.000 περίπου Έβραίοι εξηφανίσθησαν) ήταν έτοιμοι και ό εκκαθαρισθείς τελικά ήταν ό "μεγάλος πατερούλης".

Περισσότερον έμφανής όμως είναι ή σχέση μεταξύ των ψευδοφιλανθρωπικών οργανώσεων και έβραϊσμού, ώστε λίγοι πλέον τό άμφισβητούν. Οί οργανώσεις αυτές, μασωνικές ή παραφυάδες, παρά τις προσπάθειές τους μάς έπεισαν ότι σκοπός τους είναι έντελώς διαφορετικώς από τόν προβαλλόμενον.

Ό ίδιος ό Άρχιραββίνος τής Μόσχας όμολογεί ότι ό μασωνισμός είναι θρησκεία μέ πλήθος έβραϊκών συμβόλων και τελετών και ως έκ τούτου ούδεμία σχέση έχει μέ τόν Χριστιανισμό. Άντιθέτως μάλιστα, οί άρχηγοί αυτών των οργανώσεων, δέν έδϊασαν να έκφραστούν για τόν Χριστιανισμόν χυδαίως και να ύβρισουν τούς όπαδούς του, άποκαλώντας τους κτήνη (Ταλμούδ). Είναι θρησκεία, αλλά έχουν την πολυτέλεια τού να κάνουν πολιτική ή καλύτερα να έλέγχουν την πολιτική άφ' ύψηλου.

Κομμουνιστικές και μασωνικές οργανώσεις: Διαφορετικά μέσα και κατευθύνσεις, αλλά τά αυτά άποτελέσματα. Διάλυσι έθνικών συνδετικών κρίκων.

Οί κομμουνιστικές οργανώσεις ήσαν άκίνδυνες όσον ό κομμουνισμός έωράτο μόνον θεωρητικώς επί των κεφαλών ώρισμένων που έπεδϊωκαν την ισότητα στον κόσμο, μέ τό να γίνουν και οί πλούσιοι φτωχοί. Άπό την στιγμή όμως που απέκτησε έδαφος για να "ριζώσει", οί κλώνι του άρχισαν να έπηρεάζουν τις μάζες των φοιτητών, γιατί τώρα ύπάρχει ή κινούσα την προπαγανδαστική μηχανή δύναμι: τό χρήμα τής μητέρας Ρωσίας. Η όποία, αφού πρώτα έπενέβαινε μόνο στα έσωτερικά των άνα τόν κόσμο κομμουνιστικών οργανώσεων άρχισε να έπεμβαίνει στις υποθέσεις των κρατών πλέον (παραδειγματιζόμενη βέβαια από την Σιωνιστική δεμοκρατία (δείμος = τρόμος) των Η.Π.Α.

Η δημοκρατία ένομιμοποίησε τις κομμουνιστικές οργανώσεις. Παράλληλως όμως ούδέν έπραξε για την σμίκρυνσι τού χάσματος τής εισοδηματικής άνισότητας, δημιουργούσα μ' αυτόν τόν τρόπο ένα πλήθος δυσαρστημένων και ως έκ τούτου υποψηφίων θυμάτων τού κομμουνισμού. Ό φοιτητικός κόσμος, παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσε να παραμένη μακριά από τις κομμουνιστικές οργανώσεις, διότι ό ίδιος έμμεσες μόνον σχέσεις διατηρούσε μέ την "παραγωγή", μη άντλαμβανόμενος τό μέγεθος των κοινωνικο-οικονομικών άδικιών τού καπιταλιστικού συστήματος. Έως ότου οί κομμουνιστάι μέ ένα από τά συνηθισμένα τους "διαλεχτικά πηδήματα" - στην ουσία, μέ άπομάκρυνσι από τις μαρξιστικές θέσεις, έδωσαν σε μία μερίδα φοιτητών αυτό που είθελε: Την κάλυψη, δηλαδή, την δικαιολογία για την άσημαντότητά της. Η μωρία και ή άνικανότητα είναι άποτέλεσμα μόνον τής κοινωνικής "καταπίεσης", ύπεστήριξαν. Βολική άποψη. Όσοι...μωροί, προσέλεθε. Δέν φταίτε έσεις που είσθε άσημαντοι, άνευ προσωπικότητας και κύρους. Φταίνε οί άλλοι. Πάντοτε οί άλλοι. Και οί άσημαντοι, τακτοποιήθηκαν. Βρήκαν στέγη.

Μία άλλη μερίδα φοιτητών, συνήθως φιλόδοξοι αλλά και χωρίς τις άνάλογες δυνατότητες, στράφηκαν άλλου. Οί μασωνικές οργανώσεις φρόντισαν γι' αυτό. Υπεσχέθησαν, και τό πραγματοποιήσαν, την επαγγελματική άποκατάστασι - ή για τό ευχότερο, την υλική και ήθική άλληλο υποστήριξι - των μελών τους, που άπαρνήθηκαν την "βέ-

βηλη κοινωνία".

Η άνυπαρξία τής άξιοκρατίας εις την δημοκρατική κοινωνία και ή έλλειψι προγράμματος διά την επαγγελματική άποκατάστασι των πτυχιούχων, δημιουργούν στον φοιτητή κλίμα άνασφαλείας διά τό μέλλον του. Δέν χρειάζονται πολλά από κεί και πέρα για να τόν πλησιάσουν οί "ίνιστρούχτορες" ή οί "άδελφοί". Θα πρέπει βέβαια να δώση ώριμένα άνταλλάγματα που θα ζητηθούν. Άλλά τι σημασία μπορεί να έχουν αυτά έμπρός στην "κοινωνική άποκατάστασι" και την οικονομική άνεσι; Θα διαλυθούν οί τύψεις όταν έλθουν οί προαγωγές "κατ' άπόλυτον έκλογήν".

Η δημοκρατία είναι αυτή που σπρώχνει στην άγκαλιά των διεθνιστών τούς νέους, αυτούς δηλαδή στους όποιους άύριο θα άναθέση την διακυβέρνησι τής χώρας. Αυτούς τούς όποιους ύποχρεώνει να "έξαρτώνται" από άνομα συμφέροντα.

Ίσως όμως ό Διεθνισμός εύρη άντίστασι στην "πρακτοροποίησι" σημαντικού άριθμού νέων. Άλλά και γι' αυτό ύπάρχει πρόβλεψις. Στην βρώμικη μάχη που άνοιξε έναντίον των έθνών, χρησιμοποιεί πολλά όπλα, προκειμένου να έπιτύχη την σήψι τους. Ναρκωτικά, χιπισμός, άθεία και τόσα άλλα διαβρωτικά έχουν κάνει την εμφάνισί τους. Και φυσικά όλα αυτά βρίσκουν έδαφος καλλιέργειας σε εκείνους τούς νέους που έχουν και την περιέργεια και τόν χρόνο για όλα: στους φοιτητές.

Ό Έλληνικός Πολιτισμός πρέπει να εξαφανισθή. Άπό ποιούς; Άπό αυτούς που μίσησαν τόν πολιτισμό και την πηγή αυτού τού πολιτισμού, την Ελλάδα - όπως είπε κάποτε ό Γκαίτε μιλώντας για τούς Έβραίους. Γι' αυτό - άλλη διαβολική σύμπτωσι - οί άρχηγοί τού χιπισμού Λέβιν, Σπόκ, Άβραάμ Χόφμαν, κ.ά. είναι και πάλι Έβραίοι. Ένας στρατός, λοιπόν, "ένάντια στο κατεστημένο". Άπάρνησι όλων των άρχών "ζωής", στην ύλη και τό πνεύμα. Ένας στρατός μέ δικό του τρόπο ένδυμωσης. Με στωλή. Χρειάζεται να προσθέσουμε ότι οί βιομήχανοι τής "νέας ένδυμωσης" και οί ιδιοκτήται των χιπικών έφημερίδων, είναι Έβραίοι; Η έπανάληψι κουράζει.

Πικρά χαμόγελα...Και για τούς άστους, ένα κούνημα τού κεφαλιού, πριν άνοιξουν την άθλητική τους έφημερίδα ή πριν από την προβολή μίας ταινίας "πορνό". Έχει για όλους τό "μαγαζι" τού Διεθνισμού!

Όταν οί δυναμικές - και οικονομικές άνθοφόρες - μειοψηφίες εργάζονται, οί άστοί φοιτητάι "βολοδέρνουν". Και τί ευτυχία γι' αυτούς όταν πετύχουν μία ύποτροφια σε ξένο Πανεπιστήμιο, είτε από τά ιδρύματα (;) Φόρντ ή Φουλμπράϊτ, είτε από τό Πατρις Λουμούμπα τής Ρωσίας. Κι' όταν θα έπιστρέψουν πίσω, θα ξέρουν καλά τό μάθημα. Κάτω τά χέρια από τόν έαυτούλη μας...Τό πάν είναι να βολευτούμε... Όλα τά άλλα είναι φιλοσοφίες...

Νά, ποιές δοξασίες κατάφεραν οί έχθροί τού Έλληνισμού να ριζώσουν.

Οί κίνδυνοι παραμονεύουν παντού, όσο θα ύπάρχουν αυτοί που τούς επενόησαν και αυτοί που τούς άνέχονται και τούς τροφοδοτούν. Σ' όλο τόν κόσμο ή διάβρωσις είναι φανερή. Οί φοιτητάι καταντούν ύποχέριστα όργανα αυτών που τούς χρειάζονται για την παγκόσμια επανάστασί τους. Η θεοποίησι των υλικών αγαθών έγγίζει τό όρια τής τρέλλας. Άν και οί περισσότεροι σήμερα συγγραφείς και διανοούμενοι έχουν έπισημάνει την άνάγκη για μία περισσότερο πνευματική ζωή, ή προπαγάνδα οδηγεί τούς φοιτητές στην άπόλαυσι των προσκαίρων αγαθών.

Ό Έλληνικός χώρος, είναι αυτό πλέον πασίγνωστο,

κές συνθήκες με τρόπους απάνθρωπους και ταπεινωτικούς.

Πρέπει κάποτε και αυτό τό κάποτε νά είναι πολύ κοντά, νά γυρίσουν στά χωριά τους οί πρόσφυγες, μακριά από τόν κίνδυνο τής πείνας, τής αρρώστειας, τής ανέχειας και τό άβέβαλο μέλλον.

Με τήν έπιχειρήση "Αττίλας", οί Τούρκοι έδειξαν πώς είναι έτοιμοι νά εξαφανίσουνάκ' τό πρόσωπο τής γής, τόν Έλληνισμό τής Κύπρου, μή διστάζοντας μπροστά σέ καμιά θηριωδία προκειμένου νά έξυπηρετήσουν παράνομα συμφέροντα δικά τους και ξένα.

Τώρα, έμεϊς οί Έλληνες, θά μένουμε έτσι; θά παρακολουθοΰμε τΰς καθημερινές σαχλές συζητήσεις τών κ.κ. πολιτικάντηδων, πού προτείνουν διπλωματικές παράκαιρες λύσεις;

"Η θά άκούμε άπ' τό ραδιόφωνο, πού θά πραγματοποιηθεϊ ή επόμενη συνάντηση, μεταξύ τών δύο πλευρών, για νά συζητήσουν κάθε άλλο παρά τό Κυπριακό;

Επιτέλους, πρέπει κάτι νά κάνουμε. Οί διπλωματικές λύσεις, νωθρές και παράκαιρες, δέν οδηγούν πουθενά, παρά μονάχα στή δικαίωση του προβλήματος. Ερωτάμε;

Δέν θά βρεθεϊ, έστω και ένας πολιτικός πού θά ρίξει τή γροθιά του ένάντια στα συμφέροντα τών Τούρκων και τών συμμάχων τους;

Δέν θά βρεθεϊ, έστω και ένας, πού θά βάλει πάνω άπ' όλα τά συμφέροντα τής Πατρίδας του, τής Ελλάδας και τής Κύπρου; Περιμένουμε!!!

ΝΤΙΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

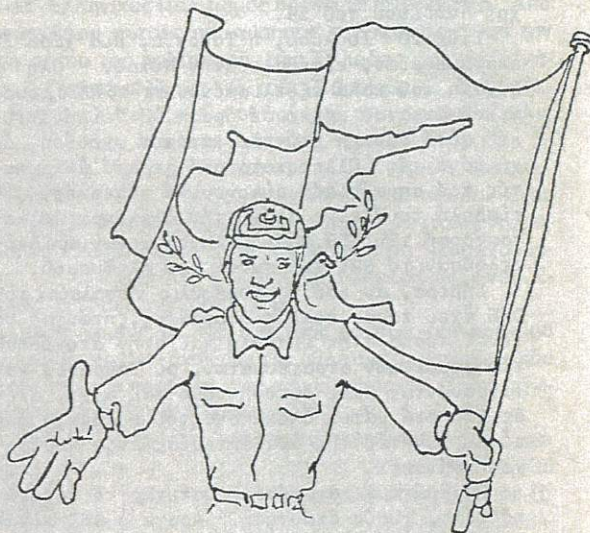
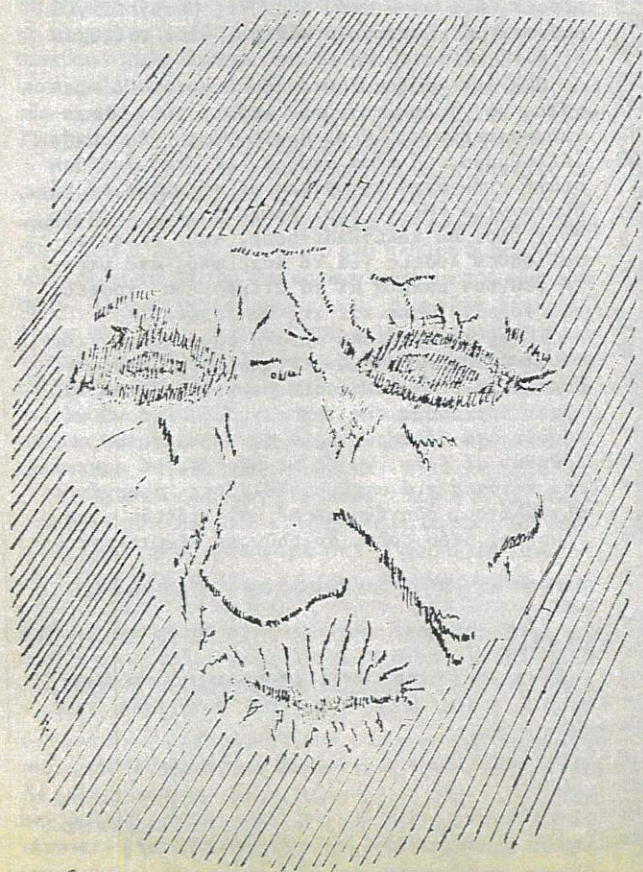

Μή λυγίσετε μπροστά στην βία. Ήφαιστειο νά γίνουν τά στήθια σας για νά ξεχύση τήν λάβα του. Ή Λευτεριά στους υποδούλους άποκτάται πάντα με αίμα και όχι με ηρωικές ψευτοφωνές. Αυτές είναι ιδιον μόνον τών ΔΕΙΛΩΝ. Τά τραύματα στους Αγώνες είναι παράσημα. Τιμή σ' εκείνους πού τά φέρουν. Ή αδράνεια και ο φιλοτομαρισμός είναι γνώρισμα και ένδειξες σαπίλας έθνικής και κοινωνικής. Ντραπή σ' εκείνους πού τά προτιμούν όταν οί άλλοι άγωνίζονται και πέφτουν.

Ε.Ο.Κ.Α.

Ο

ΑΡΧΗΓΟΣ ΔΙΓΕΝΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΚΑΙ ΡΟΜΕΙΚΟ
ΛΑΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΣΟΥ ΦΕΡΝΟΥΜΕ

"ΕΙΡΗΝΗ + ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ + ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ"

KIBRIS TÜRK VE RUM HALKINA

"BARIS + KARDESLIK + ÖZGÜRLÜK.
GETİRİYORUZ..."

Τὰ κείμενα πού ἀκολουθοῦν εἶναι οἱ μονόλογοι καί οἱ συνομιλίες τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ μέ τούς ἐμπιστούς συνεργάτες του, κατά τούς τελευταίους μήνες τοῦ πολέμου.

Κατεγράφησαν μέ τήν φροντίδα τοῦ Μάρτιν Μπόρμαν καί ἐποθετήθησαν εἰς τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κόμματος.

4 Φεβρουαρίου 1945

Φαίνεται ὅτι ὁ Τσώρτσιλ πιστεύει πῶς εἶναι δεύτερος Πίττ. Τί ἀνοησία! Ὁ Πίττ, τὸ 1793, ἦταν 34 ἐτῶν, ἐνῶ ὁ Τσώρτσιλ εἶναι γέρος - δυστυχῶς γι' αὐτόν - καί ἱκανός μόνον γιά νά ἐκτελή τῆς ἐντολῆς τοῦ παράφρονος Ρούζβελτ.

Ὅπως καί νά εἶναι, δέν συγκρίνονται οἱ συνθήκες μεταξύ τους. Ἐκφεθίτε ποιά κατάσταση ἐπακρατῶσε τήν ἐποχή τοῦ Πίττ. Ὁ Πίττ ὡς Ἀγγλος, εἶχε δίκαιο νά ἀρνῆται ὅποιαδήποτε ἐπαφή μέ τόν Ναπολέοντα, παραμένοντας ἀκλόνητος καί διατηρώντας γιά τήν χώρα του τήν δυνατότητα νά παῖξει κατά τόν 19ο αἰῶνα τόν ρόλο πού ἡ τύχη τῆς ἐπεφύλασσε. Ἀκολουθοῦσε μιά πολιτική ἰσωνῆ νά ἐπιτρέψη τήν ὑπαρξί τῆς Ἀγγλίας. Ἐνῶ ὁ Τσώρτσιλ, ἀρνούμενος νά συνεννοηθῆ μαζί μου, ὁδηγεῖ τήν χώρα του στήν αὐτοκτονία. Ἐπρᾶξε τὸ λάθος πού πράττουν καί οἱ στρατηγοί, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν μέ τούς κανόνες πού πολεμοῦσαν τόν προηγούμενο αἰῶνα. Πάντως, ὑπάρχουν σήμερα στοιχεῖα, πού δέν μποροῦν νά προσαρμοσθοῦν στή σημερινή κατάσταση. Ὁ νέος παράγων, ἀποφασιστικῆς σημασίας, εἶναι οἱ δύο ὑπερδυνάμεις, Η.Π.Α. καί Ρωσία. Ὁ Πίττ τότε, ἐξασφάλισε τήν ἰσορροπία δυνάμεων στόν κόσμο, ἐμποδιζοντας τόν Ναπολέοντα νά ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, νά κυριαρχήσῃ δηλαδή ἐπὶ τῆς Εὐρώπης. Ὁ Τσώρτσιλ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, θά ἔπρεπε νά μὴν ἐμποδίσῃ τήν Εὐρώπη νά ἐνωθῆ, ἐάν ἤθελε νά διατηρήσῃ τήν ἴδια ἰσορροπία δυνάμεων.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου ἐνεργοῦσα εἶπα ὡσάν νά ἦταν ὁ Τσώρτσιλ ἀξίος νά ἀναληφθῆ πόσο ἀληθινὴ εἶναι αὐτὴ ἡ μεγάλη πολιτικὴ. Καί ἦταν ἀξίος νά τὴν ἀναληφθῆ ὠρσιμένες στιγμῆς, ἀλλὰ τώρα δεῖθηκα στὸ ἐβραϊκὸ ἄρμα. Προσπαθώντας νά συνεννοηθῶ μέ τὴν Ἀγγλία, εἶχα σκοπὸ νά ἀποτρέψω τὴν δημιουργία δυσμενῶν καταστάσεων γιά τὴν Δύση. Ὅταν ἀργότερα ἀνοῖξα τὸ κομμουνιστικὸ ἀπόστημα μέ τὴν ἐπιθετικὴ ἀνατολή, ἔλπιζα πῶς θά ἀναβε μιά σπῆθα στὸν ἐγκέφαλο τῶν Δυτικῶν. Τους πρόσφερα τὴν εὐκαιρία νά συμμετάσχουν στήν κάθαρσι ἀφήνοντας σέ μᾶς τὸ καθήκον τῆς θεραπείας τῆς Δύσεως, χωρὶς αὐτοὶ νά κουνήσουν τὸ δάκτυλό τους. Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ ὑποκριτῆς νοῦθουν μεγαλύτερο μῖσος γιά ἓνα ἄνθρωπο καλῆς πίστεως, παρά γι' αὐτόν πού ἐπιβουλεύεται τὴν ἐπιβίωσί τους. Δέν ὑπελόγησα καλά τὴν δύναμι τῆς ἐβραϊκῆς ἐπαρροῆς στήν Ἀγγλία τοῦ Τσώρτσιλ. Προτιμοῦσε ἡ Ἀγγλία νά καταστραφῆ ἀπὸ ἐλλειψί ἀντιδράσεως παρά νά συμμετάσχῃ μέ τὸν ἐθνικοσοσιαλισμὸ. Ἀν τούς πεζάμε, ἴσως νά ἀνέχονταν λίγο τὸν ἀντασωνισμό. Δέν ἦταν ὅμως κατ'ἀλλο φαγητὸ γιά τὰ καλομαθημένα στομάχια τους ἢ ἀπόφασί μας νά καταστρέψουμε ὀλοκληρωτικὰ τὴν παγκόσμιε ἐβραϊκὴ κυριαρχία.

Ὁ Πίττ ἦταν μεγαλοφυΐς, διότι ἐφήρμοσε ρεαλιστικὴ πολιτικὴ προσαρμοσμένη στὶς συνθήκες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καί ἐπέτρεψε στήν Ἀγγλία ὄχι μόνον νά ἀνταπεξέλλῃ μέ θαυμάσιο τρόπο στὶς δυσκολίες ἀλλὰ καί νά καταστή παγκόσμιος κυρίαρχος κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα. Ὁ Τσώρτσιλ μμοῦμενος τὴν πολιτικὴ τοῦ Πίττ, μὴ λαμβάνοντας ὑπ' ὄψι ὅτι οἱ σημερινές συνθήκες εἶναι ἐντελῶς διαφορετικές, διαπράττει ἀνοησία. Δέν ἀντελήφθη ὅτι ὁ κόσμος ἔχει προοδεῦσει ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα. Βέβαια, ἐπὶ αἰῶνα οἱ μεταβολές ἐγίνονταν ἀργά-ἀργά, ἀλλὰ μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον (σημ. τὸν Α') γίνονται μέ ταχύτερο ρυθμὸ. Ὁ παρῆνος πόλεμος εἶναι μιά εὐκαιρία γιά ξεκαθάρισμα λογαριασμῶν καί ὀλοκληρωτικὴ ρύθμισι τῶν προβλημάτων.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ Εὐρώπη ἦταν ἡ μοναδικὴ Μεγάλῃ Δύναμις. Τὰ μεγάλα κράτη τῆς Ἀσίας εἶχαν πέσει σὲ ὕπνο, τέτοιο πού ἐμοιαζε μέ θάνατο. Ὁ Νέος Κόσμος ἦταν ἀπλῶς μιά προέκτασι τοῦ παλαιοῦ καί δέν θά μπορούσε κανεὶς νά φαντασθῆ τὴν ἀλματώδη ἀνάπτυξί τῶν Η.Π.Α., 13 πρώην Βρετανικῶν ἀποικιών. Δεκατρεῖς! Δέν εἶμα προληπτικός, ἀλλὰ ἡ ἱστορία μέ κεντρίζει νά γίνω! Αὐτὸ τὸ νέο Κράτος τῶν 4 ἑκατομμυρίων κατοίκων, μεγάλωσε τόσο πολὺ σὲ ἓνα αἰῶνα, πού στὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ ἦταν κώλας παγκόσμιε δυνάμεις.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στὴν κρίσιμη δεκαετία 1930 - 1940, οἱ συνθήκες εἶναι ἐντελῶς διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πίττ καί τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ Εὐρώπη, καταστραμμένη ἀπὸ τὸν μεγάλο πόλεμον ἔχασε τὸ κύρος τῆς καί δέν τὴν ἀνεγνώριζαν ὡς Μεγάλῃ Δύναμι. Ἦταν βέβαια ἀκόμη ὑπολογισμῆ, ἀλλὰ ἡ σημασία τῆς μεῖωνονταν ἐμπρὸς στὶς ἀναπτυσσόμενες Δυνάμεις, τῶν Η.Π.Α., τοῦ Ρωσοασιατικοῦ Γίγαντος καί τῆς Ἰαπωνικῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου.

Ἀν τὸ φερνε ἡ τύχη καί ἡ γερασμένη καί ἐξασθενημένη Ἀγγλία εἶχε ἓνα νέο Πίττ στήν θέσι τοῦ μεθυστακοῦ Τσώρτσιλ πού ἐλέγχεται ἀπὸ τὸν ἐβραϊσμὸ, αὐτὸς ὁ νέος Πίττ θά ἀναλαμβανόταν πῶς ἔπρεπε μέ διαφορετικὸν τρόπο νά ἐφαρμώσῃ παγκοσμίως πολιτικὴ ἐξισοροπησσεως τῶν δυνάμεων. Ἡ Ἀγγλία ἔχει παράδοσι σ' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ. Θά ἔπρεπε νά ἐπιδιώξῃ τὴν συνένωσι τῆς Εὐρώπης, ἀντὶ νά προσπαθῆ νά ἀναθερμαίνῃ τὶς εὐρωπαϊκῆς ἀναθέσεις ἢ νά δημιουργῆ ἄλλες ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχουν. Ἀν εἶχαμε μιά ἐνωμένη Εὐρώπη, ἡ Ἀγγλία ὡς σύμμαχος τῆς θά ἐπαίξει τὸν ρόλο τοῦ διατητοῦ στὶς παγκόσμιες ὑποθέσεις.

Κάθε τί πού γίνεται σὲ ὁδηγεῖ στήν σκέψι πῶς τιμωρεῖται ἡ Ἀγγλία ἀπὸ τὴν Θεῖα Δίκη γιά τὰ ἐγκλήματά της στὸ παρελθόν καί πού χάρις σ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ἐγενε ἡ Μεγάλῃ Δύναμι πού ἦταν. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Τσώρτσιλ σὲ μιά περίοδο κρίσιμη καί τὴν Ἀγγλία καί γιά τὴν Εὐρώπη, αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία τῆς Θεῖας Δίκης. Ὁ Τσώρτσιλ εἶναι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος τῆς ξεπεσμένης Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Κι αὐτὸς ὁ γελοιοποιός πρόκειται ν' ἀποφασίσῃ γιά τὴ τύχη καί τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας καί ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης. Χρειαζέται πολὺ συζήτησι, κατὰ τὴν γνώμη μου, γιά τὸ ἂν ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ἀκολουθεῖ στὸν ξεπεσμὸ τὴν ἀριστοκρατία του ἢ ἐξακολουθεῖ νά διαθῆτῃ ἐκεῖνα τὰ προσόντα πού ἔκαναν τὴν Ἀγγλία παγκόσμιος κυρίαρχος. Ἐγὼ νομίζω τὸ πρῶτο, γιατί δέν εἶδα καμμιά ἀντίδρασι τοῦ λαοῦ στὶς λανθασμένες ἀποφάσεις τῶν ἡγετῶν του, παρ' ὅλο πού δόθηκε πολλῆς φορῆς ἡ εὐκαιρία στήν Ἀγγλία νά ἀκολουθῆσῃ μιά νέα καί τολημῆ πορεία.

Ἀν τὸ ἐπιθυμοῦσε ἡ Βρετανία, ὁ πόλεμος θά μπορούσε νά εἶχε τελειώσῃ τούς πρώτους μήνες τοῦ 1941. Ἐδεῖξε στὸν κόσμο πῶς εἶχε τὴν δυνατότητα νά ἀνασταθῆ, τόσο μέ τὴν ἀμυνά της στοῦς βομβαρδισμοῦς τοῦ Λονδίνου, ὅσο καί μέ τὶς νίκες τῆς ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν στήν Βόρειο Ἀφρική. Ἡ παλιὰ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία θά ἔκανε εἰρήνη. Ἀλλὰ αὐτὸ δέν συνέφερε στοὺς Ἐβραίους. Καί τὰ ὄργανά τους, ὁ Τσώρτσιλ καί ὁ Ρούζβελτ, τὴν ἐμπόδισαν.

Ἀν γινόταν τότε εἰρήνη, δέν θά ἐπιτρέπαμε στοὺς Ἀμερικανοὺς νά ἐπιμβαίνουν στὶς Εὐρωπαϊκῆς ὑποθέσεις. Ἡ Εὐρώπη, μέ τὴν φροντίδα τοῦ Ράιχ γρήγορα θά εἶχε ἐνωθῆ. Ἡ ἐνοποίησί της δέν θά συναντοῦσε δυσκολίες, μετὰ τὴν ἐξάλειψι τοῦ ἐβραϊκοῦ πληθροῦ. Ἡ Γαλλία καί ἡ Ἰταλία, καί οἱ δύο νικημένες σὲ λίγους

@@

Μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι οποιοδήποτε τέλος και εάν έχη ο πόλεμος, η Βρετανική Αυτοκρατορία κτυπημένη θανάσιμα, θα πλησιάση το τέλος της. Το μέλλον των Άγγλων είναι να πεθάνουν από πείνα και χηκικό στο καταραμένο νησί τους.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ

@@

μήνες από τις Βόρειες Δυνάμεις (σημ.: Γερμανία και Άγγλία) θα έπαιναν να έχουν αξιώσεις συμμετοχής στην Ήγεσία. Και οι δύο θα εγκατέλειπαν τα φιλόδοξα σχέδιά τους για απόκτηση μεγαλείου και θα παρατούσαν από τις βλέψεις τους στην Βόρειο Αφρική και Μέση Ανατολή. Κι' έτσι, η Ευρώπη θα έγκανιάζε μια πολιτική φιλίας με το Ίσλαμ. Η δέ Άγγλια, μακριά από τα Ευρωπαϊκά προβλήματα, θα άφείρωνε τις δυνάμεις της στην εύτυχια του λαού της. Και η Γερμανία, τέλος, έχοντας εξασφαλίσει τα νότια της, θα άφουωνόταν "ψυχή τε και σώματα" στο πρώτο κατοήκον της - που θα έδικαιωνε και έμένα και τον εθνικοσοσιαλισμό - την εξάλειψη δηλαδή του κομμουνισμού. Μεγάλες εκτάσεις θα κατεκτώντο στην Ανατολική Ευρώπη, που θα συντελούσαν στην εύτυχια του γερμανικού έθνους.

Η λογική της φύσεως έχει δικούς της κανόνες, που δέν συμφωνούν πάντα με τις δικές μας απόψεις περί λογικής. Έμεις είχαμε την πρόθεσι να συμβιβασθούμε. Είμασταν πρόθυμοι να βοηθήσουμε στην ύπαρξη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, παρ' όλο που - σημειώστε το αυτό - συμπάθουσα περισσότερο τους ταπεινούς Ίνδους παρά τους ψυρο-περήφανους νησιώτες (σημ.: τούς Άγγλους). Στο μέλλον θα νοιώθουν ικανοισία οι Γερμανοί που δέν συμμετείχαν στην διατήρησι μιας ξεπερασμένης καταστάσεως, για την οποία ο κόσμος δέν θα τους συγχωρούσε. Μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι οποιοδήποτε τέλος και εάν έχη ο πόλεμος, η Βρετανική Αυτοκρατορία, κτυπημένη θανάσιμα, θα πλησιάση το τέλος της. Το μέλλον των Άγγλων, είναι να πεθάνουν από πείνα και χηκικό στο καταραμένο νησί τους.

Δέν υπάρχει καμμά όμοιότητα στο Άγγλικό πείσμα άφ' ενός και στην Γερμανική αντίστασι άπελπισίας άφ' έτερου. Κατ' άρχην παρ' όλο που η Βρετανία ήταν έλευθερη να άποφασίση, χωρίς να είναι άναγκασημένη να πολεμήση, δέν τό έπραξε, προκαλώντας άναπόθετως αυτή τον πόλεμο. Δέν χρειάζεται να προσθέσω πως τους Πολωνούς τους ώδηγησαν στον πόλεμο, κι' από εκεί στην αυτοκτονια, οι πολεμοκάπηλοι της Άγγλιας και Γαλλίας, πεζόμενοι κι αυτοί από τους Έβραίους. Άλλά και μετά από τό άρχικό της σφάλμα μπορούσε η Άγγλια μετά την εξαφάνισι της Πολωνίας και την ήττα της Γαλλίας, να διορθώση τά πράγματα, έστω κι αν αυτό δέν θα την άμύσει και πολύ. Άλλά σε παρόμοια θέματα η Άγγλική άμη δέν έδειξε άλλες φορές ιδιαίτερη εύασησία. Θα μπορούσε να ύποστηρίξη ότι δέν λιποτάκτησε αυτή, αλλά οι σύμμαχοί της, όπως έπραξε η Γαλλία με τό Βέλγιο. Άλλωστε, και μεις οι ίδιοι θα την ύποστηρίζαμε στην διατήρησι της άξιοπρεπείας της.

Στις άρχές του 1941, που άνέβασε τό γόητρό της μετά τις νικές της στην Βόρειο Αφρική, είχε επίσης την δυνατότητα να σταματήση τον πόλεμο διαπραγματενόμενη μαζί μας την ειρήνη. Θα με ρωτήσετε ένδεχομένως, γιατί προτίμησε να εκτελέση τις έντολές των Έβραίων και Άμερικανών, που άντι να είναι σύμμαχοί της στην πραγμακότητα είναι οι πιο άπληστοι έχθροί της; Θα σας πώ. Η Άγγλια πολεμούσε γιατί αυτό την διέταξαν οι άνελέητοι σύμμαχοί της. Δέν πολεμούσε για τό δικό της συμφέρον.

Η Γερμανία, έν αναθέσει προς την Άγγλια, δέν είχε άλλη έκλογη. Όταν άποκαλύψαμε την πρόθεσι μας να επιτύχουμε την έννοσι όλων των Γερμανών σε ένα μεγάλο Ράιχ, δίνοντάς τους την δυνατότητα να ζήσουν έλευθεροι, όλοι οι έχθροί μας κινήθηκαν έναντίον μας. Ο πόλεμος δέν μπορούσε να άποφειυχθή, γιατί θα έπρεπε να άδιαφορήσουμε για τό συμφέρον του γερμανικού έθνους. Είμαστε Γερμανοί, και δέν μας ικανοποιεί μια άσαφής εικόνα έλευθερίας και άνεξαρτησίας. Τέτοιες εικόνες ικανοποιούν τους Σουηδούς και Έλβετους, που δέν διστάζουν να δεχθούν λύσεις καθόλου ξεκάθαρες, μόνο και μόνο για να φουσκώσουν τά πορτοφόλια τους. Ίσως, τέτοιες λύσεις θα δεχόταν η Δημοκρατία της Βαϊμάρης. Όχι όμως τό Τρίτο Ράιχ. Άλλες ήταν οι φιλόδοξιες του.

@@

Η Γερμανία θα έμφανισθή μετά από αυτό τον πόλεμο πιο ίσχυρη από οποιαδήποτε άλλη φορά, ενώ η Άγγλια θα είναι τόσο άδύνατη, όσο δέν ήταν ποτέ.

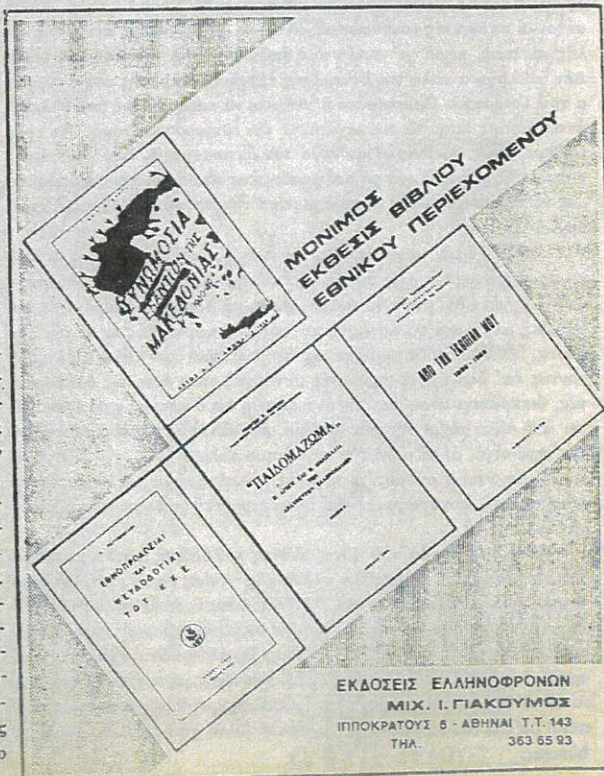
ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ

@@

Είμασταν έτσι ύποχρεωμένοι να διεξάγουμε τον πόλεμο άργά ή γρήγορα. Η φροντίδα μας έγκειτο στο να επιλέξουμε την ευνοϊκότερη στιγμή. Και άφου τό άποφασίσαμε, δέν μπορούσαμε να άποσχωρήσουμε. Οι άντίπαλοί μας, δέν πολεμούν μόνον την Έθνικοσοσιαλιστική θεώρια. Άλλά μισούν τον Έθνικοσοσιαλισμό έπειδή χάρις σ' αυτόν άνήλθε τό γόητρο του Γερμανικού Έθνους. Στην πραγμακότητα, μισούν τους ίδιους τους Γερμανούς, δέν ύπάρχει καμμά άμφιβολία για αυτό. Οι έχθροί μας δέν μπόρεσαν να κρύψουν τό μίσος τους, γιατί ήταν πιο δυνατοί από την ύποκρισία τους. Πάντως τους εύχαριστούμε, γιατί ολοκάθαρα μάς βεβαίωσαν για τό τι σκεπτονται για μας.

Μόνο ο ολοκληρωτικός πόλεμος μπορεί να άνταμειπίση αυτό τό μίσος τους. Μάς διακρίνει ένα άπελπισμένο θάρρος, γιατί πολεμούμε για την ίδια την ύπαρξη μας. Ό,τι κι αν συμβή θα πολεμήσουμε μέχρι θανάτου. Η Γερμανία θα έμφανισθή μετά από αυτό τον πόλεμο πιο ίσχυρη από οποιαδήποτε άλλη φορά, ενώ η Άγγλια θα είναι τόσο άδύνατη, όσο δέν ήταν ποτέ.

Άποδεικνύεται ύπό της ιστορίας ότι μιάς μεγάλης Γερμανικής άναγεννήσεως, προηγείται η δυστυχία. Οι συμφορές των Γερμανών, που σ' αυτόν τον πόλεμο είναι μεγαλύτερες από κάθε άλλο λαό, είναι αυτές που με την βοήθεια της Θείας Πρόνοιας, θα τους βοηθήσουν να ξεπεράσουν τό "μεθύσι της νίκης". Και αν, παρά τις θυσίες μας και την σταθερή μας άπόφασι, παύση να μάς βοηθή ή Θεία Πρόνοια, τότε αυτό θα ύποδηλώνη πως η μοίρα έχει προδιαγράψει να ύποστούμε μεγαλύτερες συμφορές, για να μπόρουμε στη συνέχεια να άποδείξουμε ότι έχουμε δικαίωμα να ζήσουμε.

ΤΑΓΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΤΑΓΜΑΤΑΣΦΑΛΙΤΑΙ: ΗΡΩΕΙΣ Ή ΠΡΟΔΟΤΕΣ;

Ε. ΖΑΦΕΙΡΕΛΛΗΣ

Σχετικά με την δράση των Ταγμάτων Ασφαλείας έχουν γραφεί πολλά.

Τά περισσότερα όμως, από αυτά είναι λόγια κομμουνιστικής προπαγάνδας ή όποια τά παρουσιάζει σαν προδοτικά και τούς ταγματασφαλίτες σαν δοσίλογους.

Η ιστορία των Ταγμάτων Ασφαλείας έχει ως εξής:

Επί της κατοχικής Κυβερνήσεως Ιωάννου Ράλλη ο κομμουνιστικός κίνδυνος, άρχισε να γίνεται φοβερά άπειλητικός. Από την ύπαιθρο έφθαναν καθημερινώς πληροφορίες για κομμουνιστικά έγκλήματα σε βάρος αντιφρονούντων πολιτών. Τότε έσχηματίσθησαν τά Ταγματα Ασφαλείας (με εύζωνική στολή).

Αυτά έξοπλίσθησαν από τούς Γερμανούς και ή δύναμή τους ήταν περίπου 25, με συνολική δύναμη (30.000) άνδρων περίπου. Από τά Ταγματα αυτά 10 ήταν στην Πελοπόννησο, 3 στην Αιτωλοακαρνανία, 5 στην Αθήνα, 3 στην Εύβοια και γύρω στά 8 στη Θεσσαλονίκη (ή στολή μερικών της περιοχής Θεσσαλονίκης ήταν ή γερμανική στολή).

Στά Ταγματα Ασφαλείας είχαν πάει περίπου 1.000 αξιωματικοί, οι περισσότεροι από αούτους άκραιφνείς πατριώτες και καλής έπαγγελματικής καταρτίσεως.

Οί Γερμανοί μετά την συνθηκόλωση της Ιταλίας διατηρούσαν στην Ήπειρωτική Ελλάδα (6) Μεραρχίες. Τά Ταγματα Ασφαλείας συνεργάζοντο με τούς Γερμανούς για την τήρηση της τάξεως και πολλές φορές και σε έπιχειρήσεις κατά των τμημάτων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Χωρίς τά Ταγματα Ασφαλείας, δέν θα έπαρκούσαν οι δυνάμεις των Γερμανών για την τήρηση της τάξεως στην Ελλάδα. Τό Στρατηγείο Μ. Ανατολής διά των ραδιοσταθμών τά έχαρκτηριζε, σαν αντιδραστικά και προδοτικά. Ο Αρχιστράτηγος των συμμάχων Αϊζενχάουερ είχε προβεί σε δριμείς δηλώσεις κατ'αυτών.

Οί ένοπλες οργανώσεις της Ελλάδος είχαν κάνει την ακόλουθη δήλωση: Αί ύπογεγραμμένοι οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΜΛΑΣ-ΕΔΕΣ-ΕΚΚΑ, δηλούν και διακηρύττουν τά κάτωθι:

1) θεωρούν την Κυβέρνηση του Ράλλη και όλους όσοι την άπαρτίζουν, ως όργανα έξυπηρετήσεως των κατακτητών της Ελλάδος ύποβοηθούντα εις την παντοειδή κατατηράννηση και έξόντωση του Έθνικου Αγώνος ως και του άγώνος των συμμάχων Έθνών.

2) θεωρούν όλους όσοι κατετάγησαν εις τά οργανώθέντα υπό της Κυβερνήσεως Ράλλη, έξοπλισθέντα και καθοδηγούμενα υπό των κατακτητών σώματα ειδικής άσφαλείας, ταγμάτων Εύζωνων και χωροφυλακήν και πάν άλλο δημιουργημα των κατακτητών και του Ράλλη ως Έθνους, έγκληματίας πολέμου, ύπολόγους εις αυτό διά πράξεις προδοσίας.

3) Καλούν τούς άνήκοντας εις τά άνω σώματα να άποχωρήσουν άμέσως άπ' αυτά.

Ούδεμία δικαιολογία ολασδήποτε φύσεως, μετά την παρούσαν έλδοπολήσιν ίσχύει. "Κάπου εις τά Βουνά της Ελλάδος 19-2-44 ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, Σαράφης, Ρούσσοσ, Αντιπροσωπεία ΕΔΕΣ

Π. Νικολόπουλος Κ. Πυρομάγλου, "Αντιπροσωπεία ΕΚΚΑ Δ. Ψαρρός, Γ. Καρτάλης". Ο Ράλλης είχε άνακαλέσει στην ένεργό ύπηρεσία αξιωματικούς από πολλών έτών (25 και πλέον έτών) άπομακρυνθέντες του στρατού για διάφορους λόγους.

Ο κατοχικός Νομάρχης Έδέσεσης Σμήναρχος θεμελής τό καλοκαίρι του 1943 έξέδωκε διακήρυξη, στην όποία έκτός των άλλων ανέφερε: "Πās Έλλην πολεμών κατά των Γερμανών Έθνεκοσσιαλιστών, δέν είναι Έλλην".

Κατά τό 1943 είχε δημιουργηθή στην Ελλάδα μεγάλη άναταραχή και μία πρωτοφανής άναρχία. Στά βουνά επανειλημμένες έπιθέσεις και σκληρές μάχες του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ (δχι κατά των Γερμανών) αλλά κατά των Έθνικων οργανώσεων ΕΔΕΣ και ΕΚΚΑ με σκοπό πάντοτε να τίς διαλύσουν και να προχωρήσουν άνενόχλητοι, για την κατάληψη της έξουσίας.

Στίς πόλεις τά ταγματα άσφαλείας συνεργάζοντο με τούς Γερμανούς για την τήρηση της τάξεως και έκαναν έπιχειρήσεις κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Τά ταγματα άσφαλείας άποτελοΰσαν τότε σοβαρά δύναμη. Ήταν αξιόμαχα. Και εάν αυτά κατά την άποχώρηση των Γερμανών ή και προηγουμένως έστρεφον, τά όπλα κατά των Γερμανών, θα έκαναν μεγάλες ζημιές σ' αυτούς.

Μετά την σύλληψη στην Πάτρα από τούς Γερμανούς, του Αντισυν/ρχου Πλοΰμη κανένas από τούς Αξιωματικούς της Έθνικης Οργανώσεως Ναυπακτίας δέν ανέλαβε την άρχηγία. Κατετάγησαν στο Σύνταγμα Εύζωνων Ασφαλείας Πατρών, τό όποιο έστειλε ένα τμήμα του στην Ναύπακτο, όπου φτιάχθηκε Τάγμα άσφαλείας Εύζωνων Ναυπάκτου κάτω από την διοίκηση του Υποστρατήγου Ορφανίδη.

Τό τάγμα αυτό είχε και αξιωματικούς και άνδρες καλούς και γενναίους, του έλειπε όμως ή διοίκηση, εκ της έλλείψεως της όποιας συνέβησαν για άντεκδίκηση πολλά, (φόννοι, σφαγές, λεηλασίες) κ.λπ., τά όποια αν ύπήρχε διοικήσεις δέν θα συνέβαινον και δέν έπρεπε να συμβούν.

Κατά την γνώμη μου οί Ταγματασφαλίται ύπήρξαν γενναίοι πατριώτες και τά ταγματα όφρουρός του Έθνους σε μία άρκετά δύσκολη στιγμή.

Έγκυρια άπόψεις περι των Ταγμάτων Ασφαλείας διατυπώνται εις τό βιβλίον του ιστορικού Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΕΑ: "ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ", εκδ. 1947.

Ο συγγραφεύς, λόγω της θέσεως που κατείχε κατά την διάρκεια της Κατοχής (Γεν. Αρχηγός και Συντονιστής της δράσεως των εθνικών οργανώσεων) έζησε τά γεγονότα πλησιέστερον παντός άλλου. Κατά τον Ν. Αντωνάκη:

"Η συγκρότησις εκ μέρους των Κυβερνητών της Κατοχής, των Ταγμάτων Ασφαλείας, άποτελεί πράξιν όρθήν, ώφέλιμον και εθνικήν. Χωρίς όμως αύτη να δύναται ν' άποσειση, τάς άλλας, άντεθνικάς ενεργείας και πράξεις των Κυβερνητών αυτών".

Έν συνεχεία παραθέτομε τάς άπόψεις της οργανώσεως Π.Α.Ο., άνδρες της όποιας κατηγορήθησαν ότι εφόρουν Γερμανικάς στολάς. Η άναδημοσίευσις προέρχεται από τό βιβλίον που έξεδόθη προσφάτως υπό της οργανώσεως.

Και μετά την διάλυση των οργανικών ενόπλων Σωμάτων της ΠΑΟ οι αξιωματικοί της, ως προεξετέθη, δέν έμειναν άδρανείς.

Πολλοί έξ αὐτῶν συνέχισαν τὸν ἀγῶνα, διαφυγόντες εἰς τὸν Στρατὸν Μ. Ἀνατολῆς. Ἰκανὸς ἀριθμὸς, ὡς ἐν συνεχείᾳ θ' ἀναφερθῆ, πρὸς τὴν ὀργάνωσιν ΕΣΕΑ, ἡ ὁποία διέθετεν ὄπλισμόν. Πολλοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ΜΗΤΣΟΥΤ, ΚΟΥΤΣΑΜΠΕΛΑΣ, ΠΕΡΟΣ, ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ, ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ, ΣΟΥΤΑΙΩΤΗΣ, ΚΟΥΚΟΥΤΣΗΣ, ΒΟΓΑΣ κ.ά. εἰς Ε.Ο.Ε.Α. Ζέρβα.

Ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν ΠΑΟ ἀσχολούμενοι, δέν θὰ μνημονεύσαμεν γεγονότα, συνθέτονα τὴν δράσιν στελεχῶν τῆς ΠΑΟ εἰς τὰς τάξεις ἄλλων ἀντιστασιακῶν ὀργανώσεων, πού διέθετον ὄπλισμόν. Μνημονεύομεν μόνον, ὅτι ἄπαντες οἱ βαθμοῦχοι, ἢ μὴ τῆς ΠΑΟ ἠγωνίσθησαν μὲ πείσμα μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐρεῖνης τῶν φακέλων των, ὅλοι ἐτιμήθησαν κατ' ἐπανάληψιν, μὲ τὰ πλέον τιμητικὰ πολεμικὰ μετάλλια. Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι βαθμοφόροι τῆς ΠΑΟ συνέχισαν τὸν ἀγῶνα, μὲ πείσμα ἐπίσης, εἰς τὸν τομέα τῆς ἐσωτερικῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, μέχρι πέρατος τῆς κατοχῆς.

Ἐν ὄψει καὶ αὐτῆς τῆς πραγματικότητος, οἱ κομμουνισταὶ τοῦ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ διὰ τῶν πλέον ἀνεπίμων καὶ σατανικῶν μεθόδων, συνέχισαν τὸν κατὰ τῆς ΠΑΟ συκοφαντικὸν τὸν πόλεμον.

Ἐνόπλους ὁμάδας κακῶν Ἑλλήνων, ὡς αἱ τοῦ γνωστοῦ προδότη ΠΟΤΛΟΥΤ, κινουμένας ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν γερμανῶν, ἐνεφάνιζον ὡς ἀνηκούσας εἰς τὴν ΠΑΟ, καίτοι δέν ἠγνόουν, ὅτι ἡ ὀργάνωσις αὕτη πολλὰκις διὰ τοῦ τύπου τῆς καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων μέσων τὰς εἶχε καταδικάσει, ὡς προδοτικὰς καὶ ἐθνικῶς ἀπαράδεκτους.

Ἡ συκοφαντικὴ δυσφήμησις τῆς ΠΑΟ ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, δέν ἐγένετο ἀπὸ κοινοῦς ἀνθρώπους καὶ κατὰ τὰς μεθόδους, πού, κατὰ τινὰ τρόπον, γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ὑπῆρχον εἰδικὰ ἐπιτελεῖα των διεξαγωγῆς αὐτοῦ τοῦ πολέμου καὶ ὁ τρόπος ἐκδηλώσεώς του ἦτο τεχνικώτατος καὶ ὁμοίομορφος, καθ' ὅλην τὴν χώραν.

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἐθριάμβευσαν. Ἀκόμη καὶ σήμερον ὑπάρχουν Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι τὰ καθάρματα τοῦ ΠΟΤΛΟΥΤ ἦσαν ὁμάδες τῆς ΠΑΟ!

Εἶναι εἰνότητοι οἱ λόγοι, αὐτῆς, τῆς χάριν τῶν Σλάβων, ἐντόνου προσπαθείας τῶν

κομμουνιστῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἐπρεπε οἱ κομμουνισταὶ νὰ δικαιολογοῦν εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας, διατὶ δέν τοὺς ἀπησχόλησεν ὁ κατὰ τῶν κατακτητῶν πόλεμος καὶ διατὶ διέλυσαν τὰ ἔνοπλα Σώματα τῆς ΠΑΟ, διαψεύσαντες ἐλπίδας καὶ εὐοίωνους προοπτικὰς τῶν Μακεδόνων, κατὰ τὸ μέγιστον ποσοστὸν των, ὁπαδῶν τῆς ΠΑΟ.

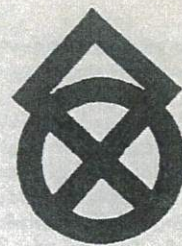
Εὐθύς μετὰ τὴν 24.1.44, ὅτε διελύθησαν καὶ τὰ τελευταῖα ὀργανικὰ Σώματα τῆς ΠΑΟ, διὰ προκηρύξεώς τῆς αὐτῆ, ἡ ὁποία κατὰ χιλιάδας ἐκκλοφώρησεν εἰς ὀλόκληρον τὴν Μακεδονίαν, διεκήρυξεν, ὅτι, ἐλλείψει ὄπλισμοῦ, ἀνέστειλε τὸν κατὰ τῶν κατακτητῶν ἔνοπλον ἀγῶνα τῆς.

Διὰ νὰ μείνῃ ἀπολύτως πιστὴ εἰς τὰς διαταγὰς καὶ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου Μέσης Ἀνατολῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνον δίκαια καὶ πικρὰ παράπονα εἶχε, διὰ τῆς ἰδίᾳς προκηρύξεως, ἀπεκήρυξεν, ὀνομαστικῶς μάλιστα καὶ ἀξιωματικὸν τῆς, ὁ ὁποῖος αὐτοθούλως ἐδέχθη γερμανικὴν προσφορὰν, τὴν ὁποίαν ἡ ΠΑΟ ὡς προαναφέρεται, ἀπέρριψε διὰ τοῦ Ὑπομητοῦ ΜΗΤΣΟΥΤ εἰς τὸν Χορτιάτην.

Ἐκ τῆς ἐρεῖνης καὶ τῶν σχετικῶν φακέλων τῆς ΔΕΠΑΘΑ προκύπτει σαφῶς, ὅτι καὶ μετὰ τὴν κατοχὴν, τὰ στελεχῆ τῆς ΠΑΟ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν κατὰ τὸν ἀντιστασιακὸν ἀγῶνα ἐπιτελάρχην τῆς Στρατηγὸν Ἀργυρόπουλον, ἐν ὄψει μάλιστα καὶ τῶν «Δεκεμβριανῶν» καὶ γνωστῶν ἄλλων γεγονότων τῆς «ἀντίστασης» τοῦ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ, δέν ἔπαυσαν νὰ διακατέχωνται ἀπὸ τὸ κατοχικὸν πνεῦμα τῆς ΠΑΟ. Ἐγγράφως, διεφώνησαν μὲ νομίμους Ἑλληνικὰς κυβερνήσεις καὶ ἔφθασαν μέχρι καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Ἠξίωσαν νὰ μὴ ἐνταχθῶσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν ἀντίστασιν οἱ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἐξοπλισθέντες διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν, κατὰ τῶν Ἑλλήνων, κομμουνιστικῶν ἐγκλημάτων. Ἐν τούτοις καὶ σήμερον, ἀκόμη, κάθε κατοχικὴ παρεκτροπὴ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων, πού ἐδέχθησαν τὸν γερμανικὸν ὄπλισμόν, ὑπὸ ἀσυγγνώστως ἀφελῶν ἢ καὶ ὑπὸ κακοβούλων, χωρὶς ἐντροπῆν καὶ χωρὶς συναίσθησιν ἐθνικῶν καὶ ἱστορικῶν εὐθυνῶν, ἀποδίδεται εἰς τὴν ΠΑΟ.

Οἱ Ἕλληνες, ἄς μελετήσουν πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ ἄς καταλήξουν καὶ μόνοι των εἰς συμπεράσματα.

Bulletin du NOUVEL ORDRE EUROPÉEN

Μετάφρασις: Φωτ. Διδιοπούλου

1945; - 1981!....

Τό 1945, οί νικηταί του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, φόρωσαν στους νικημένους μέ όλα τά έγκλήματα που μπορεί κανείς να φανταστεί. Τό Καλό, είχε θριαμβεύσει στό Κακό. 'Η Γη θά γινόταν μία 'Εδέμ. 'Η ειρήνη... Τά λιοντάρια θά ζέσταιναν τά πρόβατα στύς όχθες τών ποταμών και θά τά τάϊζαν μέ γάλα και μέλι. Σύντομα, ή 'Εδέμ της Coocorpe.

Κρύσεις υπερπαραγωγής; 'Ας γελάσωμε: Χάριν τών νεο-φιλελευθέρων και της θεωρίας τους περί πιστώσεως, ή κρίσις τών έτών του τριάντα δέν θά ξαναερχόταν πιά ποτέ. 'Ο κόσμος θά γνώριζε μία διαρκή και χωρίς όρια πρόοδο. 'Η Βιομηχανία θά παρήγαγε όλο και περισσότερο, καλλύτερα και πιο φηνά.

Και ούτω καθεξής σέ όλους τούς τομείς Πρόοδος υλική, ήθική, πνευματική, έπιστημονική.

'Αλλά υπό έναν όρο: να διαλύσουν τά άκοσμα κτήνη του φασισμού, του ναζισμού και -τό χειρότερο άπ' όλα - του ρατσισμού. 'Ας ανακατέψωμε λοιπόν τύς φυλές. 'Εξ άλλου δέν υπάρχουν φυλές, πάντως άς τύς ανακατέψωμε, δέν ξέρει ποτέ κανείς. θά πετύχουμε μία γρητσωπή ανθρωπότητα, μεσαία σέ όλους τούς τομείς, μέ μη μεταβαλλόμενα άτομα. 'Η παιδαγωγική της UNESCO θά κάνει ότιδήποτε μέ ότηδηποτε.

Τό 1981, τά μέσα ένημερώσεως, ισχυρότερα παρά ποτέ, συνεχίζουν να προπαγανδίζουν την θανάτωση τών άκοσμων κτηνών του φασισμού του ναζισμού και του ρατσισμού. 'Η βελόνα κόλλησε; Δέν πειράζει καθόλου. Αυτό τό κόλλο θά πιάνει ακόμα για πολύ καιρό στους ήλιθιους. Και κάθε φορά που προτείνουμε κάποια λύση, μάς φωνάζουν: "Αήτες! θάλαμοι άερίων". Οί περισσότεροι άπό τύς δυτικές δημοκρατίες δημιούργησαν ένα σύστημα καταπιεστικό προς έμάς τούς άλλους, που άνήκουμε στα άκοσμα κτήνη. Και κάθε τεύχος του Courrier du Continent (Ταχυδρόμος της 'Ηπειρου) είναι ένα μέτρο μειώσεως της μαγείας που χτυπάνε στους φίλους μας καθώς και στους απολίτικους όπως τόν Faupisson (Φορισόν). Για όποιον συνδέεται μέ τό δόγμα τών θαλάμων άερίων, ή συμμετοχή στην καλή κοινωνία δέν είναι πιά μέσον προστασίας. 'Ο 'Εβραϊός J. B. Burr, που άντελήφθη την ύπαρξη θαλάμων άερίων στό Μπαντεχάιμ τό κατάλαβε καλά.

'Οχι μόνο τά δικαστήρια, αλλά και οί άστυνομιές δρούν. Πληθώρα συλλήψεων μόλις έ-

κραγή μία βόμβα, χαρακτηρισμένη της δεξιάς χωρίς καμμία άπόδειξη. 'Ερευνες σέ χιλιάδες σπύτια για να ικανοποιήσουν την λογοτεχνία του τύπου. 'Όσο για τόν έλεγχο τών ταχυδρομείων και τών τηλεφωνικών συνδιαλέξεων προς δυσπιστίαν του ταχυδρομικού άπόρρητου είναι τόσο καθημερινό που δέν σηκώνει αξιολόγηση. Είναι άπαραύτητο οί άχρηστοι της πολιτικής άστυνομίας να έχουν κάποια άπασχόληση για να δικαιολογούν τό μισθό τους.

Τύ άπώλεια ένεργειας άπό την πλευρά τών "ύπευθύνων"! 'Αλλά: Δέν θά έκαναν καλλύτερα να δούν ποιές είναι οί δυνάμεις τους για την έπίλυση τών παλαιών και τών νέων προβλημάτων, που έδω και τριάντα έξι χρόνια σαμποτάρουν τύς έπιχειρήσεις τους;

'Υπάρχουν, για παράδειγμα, οί νέοι. 'Αλτί νομίζετε κύριοι διοικούντες - εείτε εείτε διεθνισταί ή τριλατεραλισταί ή μιμπεριπεργκιανοί ή μασσώνοι, όποια μέ δύο λόγια κι αν είναι ή ιδεολογική τάση σας - οί νέοι βρύσκουν τό ιδανικό σας, της 'Εδέμ της Coocorpe "βαρετό" (για να μην χρησιμοποιήσω τόν όρο που θά χρησιμοποιούσαν αυτού). Και σ' ένα τέτοιο σημείο, πολλοί καταλήγουν στα "ναρκωτικά" ή στην αναρχική βία. Τό ιδανικό όμως που δέν τούς δώσατε είναι ένα μεγάλο καθήκον, μία ύποχρέωση τόσο πρωταρχική που αξίζει αν χρειαστεί τη θυσία της ζωής. Δέν νομίζετε, κύριοι, ότι λίγη σκέψη πάνω σ' αυτό τό θέμα δέν θά σου έβλαπτε;... Φυσικά, για να φωνάζει κανείς "θάλαμος άερίων" (αυτό τό φωμο-τύρι) όπως κι αν τό κάνουμε δέν χρειάζεται και πολύ πνεύμα.

Και πάντα για παράδειγμα ή άνεργεία; Οί αριθμοί είναι άποδεικτικά περισσότερο άπό 3,5 εκατομμύρια στην Μεγάλη Βρετανία, 2 εκατομμύρια στην 'Ισπανία, κάτι λιγώτερο στην Γαλλία και την 'Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. 'Όσο για τό 'Ιταλικό χάος... Στο "Μπλόκ μέ τύς σημειώσεις μας", είδαμε μία άξιόλογη μελέτη του Maurice Bardeche πάνω σ' αυτό τό πρόβλημα. Στύς αναφερόμενες αίτιες, προσθέτουμε τη γενική τεχνολογική καθυστέρηση της ευρωπαϊκής βιομηχανίας.

Τύ σημαίνει αυτό τό σημείο; 'Από τό 1945 ή 'Ιαπωνική βιομηχανία προόδευσε πολύ περισσότερο άπό την Ευρωπαϊκή. Οί Γιαπωνέζοι άρνήθηκαν να καταναλώσουν, άφιερώθηκαν λοιπόν στο να έκσυγχρονίσουν τύς μηχανές και να προωθήσουν την έρευνα, την ανακάλυψη. 'Ηδη οί ύπολογισταί τους ξεπέρασαν την I.B.M. 'Απογοητευμένοι άπό την ήττα και την insouise των Γιάνκηδων, έργάστηκαν σκληρά, μέ φανατι-

σιμό για να ανορθώσουν τη χώρα τους. Απεχθάνονται τους διεφθαρμένους Ευρωπαίους και μισούν τους Αμερικανούς στους οποίους ελπίζουν να επιστρέφουν κάποια μέρα τις βόμβες της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι.

Τι ελπίζει η Ευρώπη μ' αυτά που κάνει: Έι λοιπόν κύριοι στο όνομα του ιδανικού θέλετε να ζητήσετε αυτή τη θυσία στους λαούς μας; Τους δίνεται την άνεση, την πολυτέλεια, την ευχαρίστηση. Αυτά όμως στοιχίζουν. Από που θα πάρετε το απαιτημένο υλικό, δηλαδή την απαραίτητη θυσία για να επενδύσετε, όπως για τους νέους, έτσι δεν έχετε ιδανικό να προσφέρετε και στους εργαζόμενους ούτε στους άρχηγους των επιχειρήσεων.

Η δυσκολία σας όμως μεγαλώνει από το γεγονός ότι το ψωμί-τύρι σας, σας εμποδίζει να

ξαναχρησιμοποιήσετε τα αποτελεσματικά μέτρα της άνεργιας μέτρα του Χίτλερ. Η ύπρεση εργασία; Απερίσκεπτη.

Μέσα σε τριάντα χρόνια δεν μπορέσατε να λύσετε αυτά τα προβλήματα και πολλά άλλα. Η εισαγωγή Αφρικανο-Ασιατών σαν χειρόνακτες σε καλή τιμή υπήρξε ένα βασικό σφάλμα. Ένα μάξιλαρι τέμπελιας. Λοιπόν ετοιμάστε την παραίτησή σας, θα είναι η πρώτη τιμή πράξη από το 1945. Τι αυτό άφησε μας απλούστατα να μιλήσουμε.

Διότι τον άρχηγό, το ιδανικό για τους λαούς το έχουμε εμείς. Είναι η υπεράσπιση της ζωής στη γη, η βιολογική άνοδος των ανθρώπινων φυλών, μια παγκόσμια τάξις, όπου κάθε λαός θα έχει το δικό του έδαφος. Μια έγγυμνη τάξις από μια ανανεωμένη λευκή κοινότητα.

Η κατάρα του να είσαι μιγάς

Το "Nurin" (Postfach 13, D - 5802 Weller 4) δημοσιεύσε το παρακάτω βασικό κείμενο:

Μια ημέρα σε μια ενοριακή συνάντηση κατηγορούσαν την Νότια Αφρική για την απάνθρωπι της μη φυλετικής ανειδίκευσης. Ένας μαύρος που τα είχε ακούσει όλα ησυχία σηκώθηκε. Ρώτησε αν η ενοριακή εννοια είχε μιλήσει ποτέ με μιγάδα. Η σιγή! Λοιπόν, θα σας πω κάτι. Έγω είμαι μιγάς. Και υποφέρω. Και αυτό όχι είδα να με ανταλλάσσει, πράγμα που σχεδόν δεν μου έτυχε. Μου έδειξαν μάλιστα πολύ κατανόηση και οίκτο. Το βασικό γεγονός είναι η ύπαρξη της διαμάχης μέσα μου. Δεν έρω που βρίσκονται οι ρίζες μου. Στην Μαύρη Αφρική ή εδώ. Δεν συνήθισα σε κανένα περιβάλλον. Έδώ πρέπει να παίρνω βιταμίνη Γ για να επιβιώσω. Και δεν βρίσκω ούτε την κουλτούρα ούτε την παράδοσή μου. Αλλά ούτε και στην Αφρική συνήθισα. Μου φαίνεται ότι ο τρόπος ζωής είναι πολύ πρωτογενής. Δεν αισθάνομαι καλά σε κανένα σημείο του κόσμου. Και αυτό είναι λάθος των γονέων μου. Τους κατηγορώ που παντρεύτη

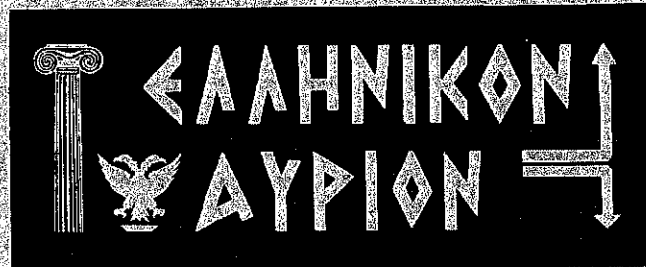
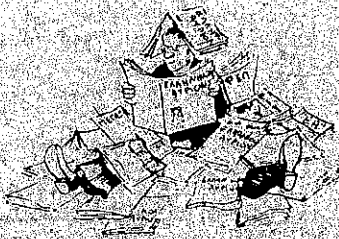
καν. Θα ήταν σωστό να απαγορευόταν κι εδώ η εμιμεία. Αν γινόταν αυτό δεν θα είχα γεννηθεί".

"Επί εκφράστηκε ένας πραγματικός μιγάς. Εάν καταδικάσουμε το ανάκαταμα των φυλών, το κάνουμε για ανθρωπιστικούς λόγους. Εξ άλλου και μια παρμεία δεν θα κατέλυε την φυλετική ανάθεση ούτε θα έφερνε την ισοτιμία. Η Βραζιλία τολμά διαφυλετικούς γάμους, αλλά οι φυλετικές τάξεις συνεχίζουν να υπάρχουν. Η κοινωνική αναγνώριση πηλ μαζί με την λευκότητα του δέρματος. Εκεί αυτή η περίεργη αντίληψη είναι απόλυτα φυσική, και κάθε μητέρα ονειρεύεται να βρει συζύγους για τα παιδιά της πιο άσπρους απ' αυτά. Η γενική ανάμειξις δεν λύει κανένα πρόβλημα. Θέλοντας την φυλετική καθαρότητα, κάνουμε την ιστορία να προχωρήσει κι όχι να γυρίσει πίσω. Είμαστε λοιπόν συμφωνοί με την φύση".

Ο μιγάς είναι εσωτερικά διχασμένος, άρα αποδυναμωμένος. Και αυτοί της πρώτης γενιάς, ακόμα έχουν το προνόμιο μιας μεγαλύτερης ομοιογένειας απ' αυτούς της δεύτερης γενιάς".

Μεταφρασί Φωτ. Διδασκουλού

Αν ζητάς την ΑΛΗΘΕΙΑ
διάβαζε
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ

Μηνιαίο Εθνικιστικόν Κοινωνιοκρατικόν Περιοδικόν
Στρ. Μπραντούνα 3 - τηλ. 523-750 - Θεσσαλονίκη
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Λένιν

Ο Λένιν κατόρθωσε να ανατρέψει ένα καθεστώς και να ιδρύσει στα έρειπά του ένα άλλο. Αγωνίστηκε για το πιστεύω του, με όλες του τις δυνάμεις, χρησιμοποιώντας θεμτά και αθέμτα μέσα.

Για τον μεγάλο αυτόν επαναστάτη δεν γνωρίζουμε πάρα πολλά γύρω από την καταγωγή του. Οι γνώσεις μας φθάνουν μέχρι τον παππού του, τον Νικολαΐ Βασιλιεβιτς Ουλιάνωφ, που ζούσε στο Άστρακάν της Ρωσίας. Η γιαγιά του, η Άννα Αλεξέγεβνα ήταν τελείως άμορφωτη και στην καταγωγή καλμούχα (φυλή της Κεντρ. Ασίας). Από τον γάμο τους γεννήθηκαν τέσσερα παιδιά, μεταξύ των οποίων και ο Ίλια Νικολάγεβιτς Ουλιάνωφ, ο πατέρας του Λένιν.

Ο Ίλια Νικολάγεβιτς γεννήθηκε το 1831 στο Άστρακάν. Με την βοήθεια του αδελφού του Βασιλή (λόγω θανάτου του πατρός τους) τέλειωσε το Γυμνάσιο και συνέχισε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο του Καζάν, σπουδάζοντας μαθηματικά και φυσική. Στη συνέχεια εργάστηκε ως καθηγητής στην Πέζνα, στο Νίζνι Νόβγκοροντ και το 1869 γίνεται έπαυρο της Σμπέρσκ.

Προηγουμένως, το 1863, νυμφεύθηκε την κόρη ενός Γερμανο-εβραίου γιατρού, την Μαρία Αλεξάνδροβνα Μπλάνκ (1). Ήταν μορφωμένη γυναίκα, γνώριζε ξένες γλώσσες και είχε δίπλωμα δασκάλας. Από τον γάμο τους γεννήθηκαν έξι παιδιά, μεταξύ των οποίων και ο Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνωφ, ο μετέπειτα όνομασθείς Λένιν, που γεννήθηκε στις 22 Απριλίου του 1870 στο Σμπέρσκ.

Από πλευράς του πατέρα του λοιπόν ήταν ήμιρσος και ήμικαλμούχος και από πλευράς της μητέρας του γερμανοεβραϊός.

Οι γονείς του Λένιν τον στέλνουν να σπουδάσει στο Γυμνάσιο του Σμπέρσκ. Το 1886 πεθαίνει ο πατέρας του και το 1877 ο Λένιν τελειώνει τις σπουδές του. Τότε συλλαμβάνεται ο αδελφός του Αλεξάνδρος Ουλιάνωφ, που άνηκε σε μία άργάνωση με σκοπό την δολοφονία του τσάρου Αλεξάνδρου III. Ο Αλεξάνδρος δικάζεται και του επιβάλλεται η ποινή του θανάτου.

Αυτό το γεγονός είναι καθοριστικό για την μετέπειτα σταδιοδρομία του Λένιν. Αυτός, στρέφεται πλέον προς το επαναστατικό στρατόπεδο, ενώ η ψυχή του ήταν γεμάτη μίσος για το τσαρικό καθεστώς. Η αδελφή του Μαρία στα άπονημονεύματά της γράφει, ότι όταν ο Λένιν έμαθε τον θάνατο του αδελφού του, είπε: "Όχι, εμείς δεν θα άκοιουθήσουμε αυτόν τον δρόμο. Δεν πρέπει να πάρουμε αυτόν τον δρόμο". Και πράγματι, από τότε ο Λένιν άρχισε να προτομάζει τον δικό του δρόμο.

Έπαιρει να συνεχίσει τις σπουδές του, στο Νομικό κλάδο του Πανεπιστημίου του Καζάν. Αλλά, λόγω της ύποθέσεως του αδελφού του, το Πανεπιστήμιο δεν το δέχεται. Τελικά όμως, ύστερα από παρέμβαση του Φεοντόρ Κερένσκυ (2), που ήταν γυμνασάρχης του Σμπέρσκ και κηδεμόνας της οικογενείας Ουλιάνωφ, το Πανεπιστήμιο δέχεται τον Λένιν.

Στο Πανεπιστήμιο, βέβαια, λιγότερο ενδιαφέρεται για τις σπουδές του και περισσότερο για το φοιτητικό κίνημα. Για την δράση του συλλαμβάνεται από την άστυνομία και με άποφαση των άρχων στέλνεται έξορία στο χωριό Κου-

Η ιστορία δεν γράφεται από μάζες
άλλά από δυνατές προσωπικότητες.

Γνωρίζοντας ότι η ιστορία δεν γράφεται από τις άμορφες μάζες, αλλά από ισχυρές προσωπικότητες. Έπίσης ότι οι μεγάλες εθνικές και κοινωνικές άλλαγές δεν γίνονται δημοκρατικά, αλλά επαναστατικά άποφασίσουμε να μελετήσουμε τη δραστηριότητα όρισμένων προσώπων που χάρησαν την πορεία του άιωνα μας.

Σκοπός αυτών των μελετών δεν είναι να ύπεθυμίσουμε ή να γνωρίσουμε την ζωή αυτών των προσώπων, αλλά να διερευνήσουμε και να τονίσουμε την μεγάλη τους επαναστατικότητα, την δυνατή φύση τους, την εύφύια τους, τον διαρκή άγώνα μέχρι την τελική νίκη τους. Στη μελέτη της κάθε Προσωπικότητας δεν θα γίνεται σχεδόν καθόλου λόγος στον έργο που προσέφερε άφου κατέλαβε την έξουσία, αλλά στον ΑΓΩΝΑ μέχρι να φτάσει σ' αυτό το σημείο.

N. KAPPAΣ

κούσκινο, 40 χιλιόμετρα από το Καζάν. Παρ' όλα αυτά ο Λένιν δεν πτοείται. Και αυτό φαίνεται καθαρά από την συνομιλία του με τον άστυνομικό που τον συνόδευε στην έξορία και ό οποίος του είπε: "Γιατί νεαρέ, έξεγειρεστε. Δεν βλέπετε τον τοίχο;". Ο Λένιν άπάντά: "Τοίχος όμως σάπιος. Μόλις τον άκουμτίσεις θα γκρεμιστεί". Αυτή η άπάντηση δεν ήταν άπάντηση ενός φοιτητή που τυχαία μπλέχτηκε σε ένα κίνημα. Ήταν άπάντηση ενός επαναστάτη, που ήταν άποφασισμένος να πραγματοποιήσει τους σκοπούς του.

Ο Λένιν παρέμεινε ένα χρόνο στην έξορία και το φθινόπωρο του 1888 του επιτρέπεται να γυρίσει στο Καζάν. Θέλει να συνεχίσει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο, αλλά δεν γίνεται δεκτός λόγω της δράσεώς του. Αυτόν τον καιρό της άπραξίας μελετά τον Μαρξισμό και συγχρόνως γίνεται μέλος ενός μαρξιστικού όμιλου που τον είχε ιδρύσει ο Ν. Ε. Φεοντοσέεφ.

Τον επόμενο χρόνο, Σεπτέμβριο 1889, οι Ουλιάνωφ άφήνουν το Καζάν και μετακομίζουν στη Σαμάρα. Έν τώ μεταξύ ο Λένιν κάνει συνεχώς διαβήματα για να του επιτραπεί να συνεχίσει τις σπουδές του. Το 1890, γίνεται δεκτός στη Νομική του Πανεπιστημίου Πετρούπολεως. Μετά από σκληρή μελέτη, κατορθώνει σε 1,5 χρόνο να μελετήσει όλα τα μαθήματα του κύκλου του και το 1891 δίνει πτυχιακές έξετάσεις με άποτυχία.

Πηγαίνει στη συνέχεια στη Σαμάρα για να άσκηση το επάγγελμα του δικηγόρου. Αλλά τον περισσότερο χρόνο του τον άφιερώνει στον μαρξιστικό όμιλο που έχει δημιουργήσει ο ίδιος.

Το φθινόπωρο του 1893 άναχωρεί από τη Σαμάρα και έγκαιόστατα στην Πετρούπολη, όπου γίνεται μέλος μίας μυστικής σοσιαλδημοκρατικής όργανώσεως. Η δράση του μέσα στην όργάνωση είναι έντονη και σε λίγο όλα μιλούν με θαυμασμό γι' αυτόν. Έπειδή η όργάνωση τους δεν είχε άποτυχίες στους έργατες, ο Λένιν προτείνει: Να μη γίνεται προπαγάνδα ιδεολογικού προσανατολισμού, αλλά ζύμωση με βάση την έκμετάλλευση των αίτημάτων των έργατών. Η πρότασή του, που φάνηκε σε πολλούς όρθη, τέθηκε σε εφαρμογή. Η έκτίμηση για τον Λένιν άνέβηκε πολύ.

Το 1895, όμως, προσβάλλεται από πνευμονία και άναγκάζεται να φύγει στο έξωτερικό για θεραπεία. Έκει γνωρίζει τους "μεγάλους" του σοσιαλισμού, τον Πλεχάνωφ, τον Άξελρον, τον Λαφάργκ, τους όποιους κερδίζει με το μέρος του. Ο Πλεχάνωφ μάλιστα έλεγε: "Ήρθε ένας νεαρός σύντροφος πολύ έξυπνος, μορρωμένος και προκιασμένος με το χάρισμα του λόγου. Τι εύτυχία που στο επαναστατικό μας κίνημα ύπάρχουν τέτοιοι νεοί".

Το φθινόπωρο του ίδιου έτους η άρρώστειά του ύποχωρεί και έπιστρέφει στην Πετρούπολη, όπου εργάζεται σκληρά για την δημιουργία μαρξιστικού κόμματος. Τότε γνωρίζει τον Μαρτώφ (3) και συνδέεται μαζί του πολύ στενά. Έχοντας τώρα την βοήθεια και του Μαρτώφ, ο Λένιν άποφασίζει να εκδώσει παράνομη έφημερίδα. Η ιδέα όμως αυτή δεν πραγματοποιήθηκε, διότι η άστυνομία τους συλλαμβάνει και τους κλείνει στις φυλακές της Πετρούπολεως. Μόνο που οι κανονισμοί σ' αυτές τις φυλακές δεν είναι πολύ άυστηροί, με άποτέλεσμα ο Λένιν να μπορεί, μέσω της Κρούτσκαγια με την όποια συνδέθηκε άίσθημα-

ακά, να δίνει χρήσιμες οδηγίες στην οργάνωση που τώρα είχε την ονομασία "Ένωση Πάλης Για Την Απελευθέρωση Της Έργατικής Τάξης".

Μετά από 14 μήνες φυλακή, στις 8 Μαΐου 1897, ο Λένιν εξορίζεται στο χωριό Σουσένκογιε της Σιβηρίας. Έδώ περνά τον καιρό του μελετώντας μαρξιστικά βιβλία, γράφοντας και ψαρεύοντας. Τον επόμενο χρόνο, συλλαμβάνεται και η Κρούσκαγια για επαναστατική δράση. Ζητά να την εξορίσουν στο ίδιο χωριό που βρίσκεται ο Λένιν. Οι αρχές δέχονται και έτσι η Ναντέζντα Κωνσταντίνοβα Κρούσκαγια, φθάνει στον τόπο της εξορίας, όπου γυμνάζεται τον Λένιν. Τώρα, και οι δύο μαζί, μελετούν γράφουν μελέτες. Τελειώνει ο Λένιν - με τη βοήθεια της συζύγου του - τα έργα του "Η ανάπτυξη του καπιταλισμού στη Ρωσία", "Οι σκοποί των Ρώσων σοσιαλδημοκρατών" και αρχίζει να γράφει το "Τι να κάνουμε".

Τό 1898 γίνεται το 9ο Συνέδριο, όπου οι αντιπρόσωποι σοσιαλδημοκρατικών οργανώσεων ίδρυσαν το "Ρωσικό Σοσιαλιστικό Δημοκρατικό Έργατικό Κόμμα". Αλλά το κόμμα αυτό υπήρξε μόνο στα χαρτιά, ώπου το 1900 γύρισε ο Λένιν από την εξορία και με σκληρή δουλειά το κόμμα γίνεται γνωστό. Σκέφτεται να αρχίσει πάλι τις ενέργειες για την έκδοση εφημερίδας, που θα δίνει την όρθη γραμμή του κόμματος. Ο Μαρτώφ τον συμπαροστέκεται. Έτσι, ο Λένιν πηγαίνει στη Γερμανία, όπου έρχεται σε επαφή με τα μέλη της οργάνωσης "Απελευθέρωση Της Δουλειάς", από τα οποία ζητά βοήθεια. Πράγματι η βοήθεια χορηγείται και ο Λένιν τυπώνει το πρώτο φύλλο της εφημερίδας "Ισκρα" (Σπίθα) στις 21 Δεκεμβρίου 1900 στη Λειψία.

Τό 1901 τυπώνεται στην Έλβετία το έργο του Λένιν "Οι σκοποί των Ρώσων σοσιαλδημοκρατών". Είναι το έργο από το οποίο ο Λένιν εγκαταλείπει το Βλαντιμίρ Ουλιάνοφ και υιοθετεί το Νικολάι Λένιν.

Τό 1922 ο Λένιν πηγαίνει με την σύζυγο του στο Λονδίνο, όπου από εξέις θα έχει την έδρα της η εφημερίδα, που συνεχώς αυξάνει την κυκλοφορία της. Στο Λονδίνο γίνεται η συνάντηση Λένιν και Τρότσκι.

Τό 1903, ο Λένιν και η εφημερίδα μεταφέρονται στην Γενεύη. Αρχίζουν όμως οι διαφωνίες ανάμεσα στα εξ μέλη της συντακτικής επιτροπής. Χωρίζονται σε δύο ομάδες. Ο Λένιν, ο Μαρτώφ και ο Πετρέσοφ στη μία και ο Πλεχάνοφ, ο Άξελροντ και η Ζασούλη στην άλλη. Παρ' όλες τις συνεχείς συνεδριάσεις, η ένωση τους δεν έπετεύχθηκε.

Τό επόμενο έτος συνεχίζεται στις Βρυξέλλες το 2ο Συνέδριο του κόμματος του Λένιν. Η αστυνομία έπεμβαίνει στις εργασίες του Συνεδρίου, που διακόπτεται προσωρινά. Μεταφέρεται η έδρα του στο Λονδίνο για τη συνέχιση των εργασιών. Ο Λένιν κατέπληξε τους πάντας, αλλά δεν πρόρεσε να αποσύνη πάλι τις διαφωνίες. Υποστηρίζοντας ότι "Κάθε μέλος του κόμματος ευθύνεται για το κόμμα και το κόμμα ευθύνεται για το κάθε μέλος", συνάντησε την αντίδραση ορισμένων που με έπικεφαλής τον Μαρτώφ ζητούν να άνοχηουν οι πόρτες του κόμματος για όλους όσους θέλουν να γίνουν μέλη του, χωρίς όμως και να υποτάσσονται στο κόμμα. Έτσι δημιουργήθηκαν δύο ρεύματα στο Συνέδριο. Αυτοί που συμφωνούσαν με τον Λένιν και που ονομάστηκαν "μπολσεβίκοι" επειδή ήσαν η πλειοψηφία και στους "μενσεβίκοις" (μειοψηφία) με τους όποιους τάχθηκαν ο Μαρτώφ, ο Πλεχάνοφ, ο Πετρέσοφ κ.ά.

Τό φθινόπωρο του 1904 ο Λένιν καλεί στην Γενεύη μια σύσκεψη, μόνο για τους μπολσεβίκοις. Αποφασίστηκε η έκδοση μιάς εφημερίδας που θα έκφραζε αποκλειστικά τους μπολσεβίκοις και τον Δεκέμβριο έκδιδεται η εφημερίδα "Βπεριόντ" (Έμπρός). Αργότερα άλλαξε ο τίτλος σε "Προλετάρι".

Τό 1905 (22 Ιανουαρίου) πραγματοποιείται διαδήλωση στην Πετρούπολη. Τό τσαρικό καθεστώς άνδρα με άποφασιστικότητα και τό αποτέλεσμα είναι η αίματοχυσία. Μόλις έγιναν γνωστά τά γεγονότα στην Γενεύη, γράφει ο Λένιν ένα άρθρο με τίτλο: "Η επανάσταση στην Ρωσία". Παρόμοια άρθρα συνεχίζει να γράφει, αποκαλύπτοντας την ουσία και τις κινήσεις δυνάμεις της ρωσικής επαναστάσεως. Τόν Αύγουστο του ίδιου έτους ο Τσάρος συγκροτεί μία Βουλή, την Δούμα. Ταυτόχρονα εμφανίζονται και τά "Σοβιέτ", δηλαδή έπιτροπές άγόνος εργατών. Στην αρχή ο Λένιν τάχθηκε ενάντιον των Σοβιέτ, αλλά όταν είδε ότι μπορεί να τά χρησιμοποιήσει ως επαναστατικούς πυρήνες, τά ενέκρινε.

Μέσα στον άναβρασμό που έπακραιτεί, ο Λένιν ρίχνει τό σύνθημα για ένοπλη εξέγερση, παρ' όλο που γνωρίζει ότι κάτω τέτοιο είναι καταδικασμένο σε άποτυχία. Αλλά χρειάζοταν μία γενική δοκιμή της επαναστάσεως, για μελλοντική χρήση. Όταν ήλθε στη Γενεύη ένας μπολσεβίκοις για οδηγίες, ο Λένιν του είπε: "Ένα πράγμα έχουμε να κάνουμε, ένοπλη εξέγερση. Και μάλιστα άμέσως".

Ο Τσάρος φοβούμενος μία νέα αίματηρή διαδήλωση παραχωρεί μία σχετική έλευθερία που έπιτρέπει στους μπολσεβίκοις να έκδιδουν στην Πετρούπολη την εφημερίδα "Νόβαγια Ζίζν" (Νέα Ζωή). Τόν Νοέμβριο του ίδιου έτους έρχεται στη Ρωσία ο Λένιν, αρχίζοντας να καθοδηγεί την Κεντρική Έπιτροπή των Μπολσεβίκοις, έκφράζοντας από την εφημερίδα τις άποψεις του. Η νόμιμη δράση του, δέν σταμάτησε τις συνωμοτικές δραστηριότητές του, άνταθέτως προετοίμαζε τους μπολσεβίκοις για ένοπλη εξέγερση κατά του Τσαρικού καθεστώτος. Αλλά ο Τσάρος πληροφορείται τά σχέδια του Λένιν και στέλνει ισχυρό στρατό ενάντιον αυτού και των συντρόφων του. Ο Λένιν προφθαίνει και ξεφεύγει στη Φινλανδία. Βρίσκουν ευκαιρία οι άντιπαλοί του στο κόμμα για να τον κατηγορήσουν ότι η ένοπλη εξέγερση είναι "τυχοδιωκτική πολιτική". Ο Λένιν άπάντησε ότι η ένοπλη εξέγερση ήταν "ένα σημαντικό μάθημα για τό κόμμα".

Οι μπολσεβίκοι, μετά την άποτυχία τους, βρίσκονται σε πολύ δύσκολη θέση, γι' αυτό ο Λένιν έπιζητά την συνεργασία των Μενσεβίκοις. Ανγκάζεται να πάει στο ένοσησιακό συνέδριο που γίνεται τό 1906 στη Στοκχόλμη, όπου δέν κατώρθωσε να άποκτήσει την πλειοψηφία, γι' αυτό και η πράξη της ένοπητος παρέμεινε στα χαρτιά.

Στό μεταξύ έχει φθάσει η εποχή για τις έκλογές, για την άνάδειξη ορισμένων άναπροσώπων στην Δούμα. Οι μενσεβίκοι έρχονται σε συννενόηση με τους φιλελευθέρους για την ύποστηριξη κοινών ύποψηφίων σε ορισμένες περιοχές. Αλλά ο Λένιν τάσεται κατά της γραμμής αυτής. Δημιουργείται έτσι η άνάγκη ενός Συνεδρίου, που συνήλθε στην Πετρούπολη τό 1907, για ληφθούν οριστικές άποφάσεις. Τότε ο Λένιν πηγαίνει ο ίδιος στην Πετρούπολη, χωρίς να κατορθώσει την γεφύρωση του χάσματος, τό οποίο άπεναντίας έγινε μεγαλύτερο.

Οι αρχές άναζητούν τον Λένιν, μόλις πληροφορήθηκαν τον έρχομό του και αυτός φεύγει πάλι για την Φινλανδία, άπ' όπου με κίνδυνο της ζωής του οδηγούμενος από δύο χωρικούς περνά από τους πάγους που σκέπαζαν την θάλασσα και καταλήγει στη Σουηδία.

Τόν Άπρίλιο του ίδιου έτους συνεχίζεται τό Συνέδριο του κόμματος, όπου πάλι ο Λένιν δέν κατορθώνει να άποκτήσει την πλειοψηφία. Πετυχαίνει όμως, τό 1908, να έκδώσει μία νέα εφημερίδα, τον "Σοσιαλδημοκράτη".

Μη έλπίζοντας σε μία ένοπλη εξέγερση, άποφασίζει τη συμμετοχή στις έκλογές για τη Δούμα, χωρίς βέβαια να εγκαταλείπει τη συνωμοτική δράση. Τό κόμμα των μπολσεβίκοις πάντως, μετά την άποτυχία της ένοπλου εξέγερσεως, δέχεται ισχυρά πλήγηματα από τό καθεστώς.

Τό 1910 συνεχίζεται στην Κοπεγχάγη τό συνέδριο της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Λαμβάνει μέρος και ο Λένιν για να ακούσει τους άντιπάλους του να τον κατηγορούν την "έξαλλη" επαναστατική του τακτική. Ο Λένιν άπαντά ότι αυτός είναι ο σωστός δρόμος, αλλά δέν τους πείθει. Τό αποτέλεσμα του Συνεδρίου ήταν να μεγαλώσει τό χάσμα περισσότερο, μεταξύ μπολσεβίκοις και μενσεβίκοις.

Στη συνέχεια οι μπολσεβίκοι με έπικεφαλής τους Λένιν, Ζηνόβιεφ και Καμένεφ, ίδρύουν ένα καθοδηγητικό κέντρο, που με τά χρηματικά ποσά που είχε στην διάθεσή του, δημιουργεί στη Ρωσία ένα καλό δίκτυο πρακτόρων οι όποιοι άνέπτυξαν έντονη παράνομη δράση.

Τόν Ιανουάριο του 1912 συνεχίζεται στην Πράγα τό Συνέδριο του κόμματος του. Ο Λένιν κατορθώνει βά διαγράψει τους μενσεβίκοις και έτσι από τότε έχουμε την δημιουργία του πρώτου Κομμουνιστικού Κόμματος. Ακόμη, στο Συνέδριο άποφασίστηκε η έκδοση ενός δημοσιογραφικού όργάνου. Έτσι, στις 5 Μαΐου του 1912, στην Πετρούπολη, οι μπολσεβίκοι έκδιδουν την εφημερίδα "Πράβντα" (Άλήθεια).

Τόν Ιούλιο του ίδιου έτους ο Λένιν, ο Ζηνόβιεφ και ο Καμένεφ έφυγαν από τό Παρίσι και έγκατεστάθηκαν στην Πολωνική πόλη Κρακοβία, τμήμα τότε της Αύστρουγγαρίας. Η μετακίνησης αυτή έγινε διότι έτσι βρίσκονταν πιο

κοντά στην Ρωσία για την οποία προέβλεπαν εξελίξεις. Τον Δεκέμβριο γίνεται στην Κρακοβία μια σύσκεψη μόνο με μπολσεβίκους. Σ' αυτή την σύσκεψη αποφασίστηκε ότι ήλθε ο καιρός για δράση και έτσι εξαπολύεται πλέον μαζικός μαχητικός αγώνας επαναστατικής μορφής.

Τό 1913 οι μπολσεβίκοι έχουν άρchiσει στην Ρωσία να αγωνίζονται και να πείθουν τον λαό πως μόνο με επανάσταση θα αλλάξει η κατάσταση. Τα λόγια κερδίζουν συνεχώς έδαφος και ριζώνεται η ιδέα για ένοπλη εξέγερση.

Τό ίδιο έτος ο Λένιν, που ήθελε να κηρυχθεί ο Α' παγκόσμιος πόλεμος για να βρει την ευκαιρία να κηρύξει την επανάσταση, έγραφε προς τον Μ. Γκόρκυ: "Ένας πόλεμος μεταξύ Αυστρίας και Ρωσίας θα ήταν πολύ έωφελής για την υπόθεση της επανάστασης. Είναι όμως πολύ δύσκολο να πιστέψουμε ότι ο Φραγκίσκος Ίωσηφ και ο Νικόλαος θα μάς δώσουν μια τέτοια ευχαρίστηση".

Τόν επόμενο χρόνο συγκαλείται κατά τόν Ίούλιο στις Βρυξέλλες η διάσκεψη της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Αυτή έγινε με σκοπό να ενώθούν οι μπολσεβίκοι και με τους μενσεβίκους. Ο Λένιν δέν παρευρέθη, ούτε οι στενοί του συνεργάτες, παρά μόνον κατώτερα στελέχη. Η διάσκεψη μετά από αυτό κατεδίκασε τόν Λένιν και τόν κατηγορήσε ότι εργάζεται για τη διάσπαση τού Ρωσικού Σοσιαλιστικού κινήματος και ακόμη απέφασε να φέρει την "περίπτωση Λένιν" έμπρός στο Συνέδριο της Διεθνούς που θα γινόταν στις 30 Αυγούστου 1914. Στο μεταξύ όμως ξέσπασε ο πόλεμος τήν 1η Αυγούστου τού 1914 και έτσι έμπδίσθηκε η διαγραφή τού Λένιν από τήν Διεθνή.

Με τήν κήρυξη τού πολέμου η Αυστριακή αστυνομία συλλαμβάνει τόν Λένιν και τούς συνεργάτες του επειδή ήσαν Ρώσοι. Όταν διαπιστώθηκε πως ήσαν έχθροι της ρωσικής κυβερνήσεως, άφέθησαν ελεύθεροι. Τότε ο Λένιν μετακομίζει στην Έλβετία, όπου μένει μέχρι τό 1917.

Παρ' όλο που ο πόλεμος μέρα με τήν μέρα γινόταν όλο και πιο σκληρός, έν τούτοις ο Λένιν συνεχίζει να αγωνίζεται για να πραγματοποιήσει τήν ένοπλη εξέγερση στην Ρωσία. Έτσι στέλνει τόν Κάμενεφ στην Πετρούπολη για να μεταφέρει τήν γραμμή ότι ο πόλεμος δέν έπρεπε να γίνει εναντίον της Αυστρογγαρίας και της Γερμανίας αλλά εναντίον της ρωσικής κυβερνήσεως. Κάτα παρόμοιο έπραξαν και οι εδώ κομμουνιστές όταν έστρεφαν τόν λαό εναντίον της κυβερνήσεως Ι. Μεταξύ και όχι τών Γερμανών και Ίταλών. Ο Κάμενεφ συνελήφθη μόλις έφθασε στην Περούπολη, αλλά η γραμμή τού Λένιν για "μετατροπή τού έξωτερικού πολέμου σε έσωτερική ένοπλη εξέγερση" βρίσκει άπληξη στούς επαναστατικούς κύκλους της Ρωσίας.

Τόν Μάιο τού 1915 συγκαλείται με πρωτοβουλία τού Λένιν μια διάσκεψη στην Βέρνη. Σ' αυτήν έλαβαν μέρος πολλοί σοσιαλιστές και προς αυτούς ο Λένιν υπέβαλλε τήν πρόταση να δημοργηθεί μια νέα Διεθνή που θα εφάρμοζε τήν γραμμή του σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Άλλ' η πρόταση άπορρίσθηκε.

Τόν Σεπτέμβριο όμως πραγματοποιείται στο Τσίμμερβαλντ της Έλβετίας, μια διάσκεψη όπου έλαβαν μέρος όλες οι ευρωπαϊκές σοσιαλιστικές ομάδες και είχαν πάρει θέση εναντίον τού πολέμου. Σ' αυτήν τήν διάσκεψη οι μπολσεβίκοι άντιπροσωπεύτηκαν από τόν Λένιν και τόν Μαρτώφ και τέλος συμμετείχε και ο Τρότσκι ως εκπρόσωπος μιάς δικής του ομάδας. Στην διάσκεψη καταδικάστηκε ο πόλεμος που γινόταν, ως ιμπεριαλιστικός και οι εκπρόσωποι της διασκέψεως κάλεσαν τούς λαούς να αγωνισθούν εναντίον τού πολέμου για τό καλό τού σοσιαλισμού. Στην διάσκεψη ψηφίστηκε επίσης συμβατική άπόφαση που καλούσε τό προλεταριάτο της Εύρώπης να αγωνισθεί για ειρήνη χωρίς άποζημιώσεις και χωρίς προσαρτήσεις, με βάση μόνο τήν αυτοδιάθεση τών λαών. Παρ' όλο που όλα ψηφίσαν υπέρ αυτής της άποφάσεως ο Λένιν ψήφισε εναντίον. Έτσι τέλειωσαν οι εργασίες της διασκέψεως, από τήν οποία δημιουργήθηκε η λεγόμενη "Ένωσις τού Τσίμμερβαλντ" που συνένωσε όλους τούς άκρους άριστερους και που άπετέλεσε τήν βάση για τήν μετέπειτα δημιουργία της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Στη συνέχεια, τόν Ίανουάριο τού 1916 ο Λένιν και η σύζυγός του μεταναστεύουν από τήν Βέρνη προς τήν Ζυρίχη. Έδώ προσπαθεί ο Λένιν να δημιουργήσει μια διεθνή οργάνωση της άκρας άριστεράς, αλλά χωρίς άποτέλεσμα.

Τόν Άπρίλιο τού ίδιου έτους η "Ένωσις τού Τσίμμερβαλντ" συγκαλεί μια άλλη συνδιάσκεψη στο Κιενταλ της Έλβετίας. Σε αυτήν τήν διάσκεψη η άριστερή πτέρυγα με

έπικεφαλής τόν Λένιν εμφανίζεται πιο δυνατή και κατορθώνει να άποσπάσει όρισμένες άποφάσεις που καταδικάζουν τήν Β' Διεθνή. Έπίσης στην Διάσκεψη αυτή όταν ο λόγος δόθηκε στον Λένιν τότε αυτός επετέθηκε εναντίον τών "ειρηνιστών" λέγοντας ότι όσο υπάρχει καπιταλισμός οι πόλεμοι είναι αναπόφευκτοι και ακόμη τό σύνθημα δέν θα πρέπει να είναι "ειρήνη" αλλά "ένοπλη εξέγερση τού προλεταριάτου". Μετά τό τέλος της Διασκέψεως τό ίδιο έτος ο Λένιν γράφει τό έργο του "Ίμπεριαλισμός, τό άνώτατο στάδιο τού καπιταλισμού".

Τόν επόμενο χρόνο, δηλαδή τό 1917 και ενώ ο πόλεμος συνεχιζόταν ξεσπά η Φεβρουριανή επανάσταση με άποτέλεσμα τήν πτώση τού Τσαρού. Στις 23 Φεβρουαρίου πανικοβλήθηκε ο πληθυσμός ο Πετρούπολεως από τήν φήμη ότι τά άποθέματα σταριού έτελείωσαν. Τρέχουν όλοι να προμηθευθούν τρόφιμα, σχηματίζοντας τεράστιες ουρές έξω από τά καταστήματα. Η αστυνομία - γνωρίζοντας ότι η άνωμαλία όφειλόταν σε κακή διανομή τροφίμων από τήν ύπηρεσία έπιστασιμού - έπεμβαίνει φιλικά για να τό εξηγήσει στούς συγκεντρωμένους, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Τήν επόμενη μέρα 200.000 άτομα διαδηλώνουν στην Πετρούπολη. Τά μέτρα που παίρνει ο Τσαρός είναι άδύναμα και στις 27 Φεβρουαρίου οδηγούν στην πτώση του. Δημιουργείται προσωρινή κυβέρνηση με τόν Αβώφ. Άκόμη, βουλευτές τών μενσεβίκων και εκπρόσωποι διαφόρων συνδικάτων σχηματίζουν προσωρινή εκτελεστική επιτροπή τών Σοβιέτ με πρόεδρο τόν Τσκέντζε και άναπρόεδρο τόν Κερένσκυ.

Στό μεταξύ, ο Πολωνός επαναστάτης Μπρόνσκυ πληροφορεί τόν Λένιν - που βρίσκεται στη Ζυρίχη - για τά γεγονότα. Ο Λένιν, φυσικά κατατλήσεται, και χωρίς προσπαθεί χωρίς καθυστέρηση να φύγει για τήν Ρωσία. Πώς όμως, άφου πρέπει να περάσει μέσα από τις - έχθρικές - γερμανικές γραμμές;

Υπόσχεται στούς Γερμανούς ότι άν τόν μεταφέρουν στην Ρωσία, θα συνάψει ειρήνη μαζί τους όταν έλθει στην έξουσία, με όποιους όρους ήθελαν. Οι Γερμανοί δέχονται και με σφραγισμένο τρένο μεταφέρεται ο Λένιν και 30 συνεργάτες του στην Ρωσία.

Έτσι, στις 3 Άπριλίου τού 1917, ο Λένιν φθάνει στη Πετρούπολη και άρχίζει να οργανώνει τούς μπολσεβίκους με σκοπό να άνατρέψουν τήν άσπική δημοκρατική κυβέρνηση και με τήν "ένοπλη εξέγερση" να έγκαταστήσουν τήν "Δικτατορία τού Προλεταριάτου".

- (1) Οι Μπλάνκ είχαν πατέρα τόν Ζέντερ Μπλάνκ, έβραίο στην καταγωγή, ο όποιος άσπάσθηκε τόν Χριστιανισμό για να άποφύγει τούς διωγμούς.
- (2) Ο Φεοντόρ Κερένσκυ ήταν ο πατέρας τού Άλεξάνδρου Κερένσκυ, τού πρωθυπουργού της Ρωσίας τόν όποιο άνέτρεψε ο Λένιν και κατεδίωξε άμλεικτα τό 1917.
- (3) Ο Μαρτώφ ήταν ο μετέπειτα άρχηγός τών μενσεβίκων.

ΑΝΤΩΝΗΣ Γ.

(συνεχίζεται)

Amsterdam, 15 II 1962

Onze ref. :
Uw ref. :
Onderwerp : *Cher camarade Ιωάννης Σοφοτος*

Merçi bien pour la revue NEA ΔΥΝΑΜΙΣ

*J'en comprends quelques mots, parce que au lycée j'appuis l'ancienne
γλωσση ελληνική (Όμηρος, Ξενοφών, Έρωδοτος)*

*J'ai visité votre pays quelques fois, entre autres l'île Chios où les
Turcs ont assassiné tant de vos compatriotes (±1820)*

*Notre parti, la NEDERLANDSE VOLKS-UNIE (VOLK = έθνος) mène un dur
combat contre les ennemis de l'Europe, ça veut dire contre les communistes,
les nègres, les Turcs, les Marocains, etc. Naturellement je pense que
la Chypre (Κύπρος) appartient à la Grèce!*

*Je peux vous envoyer notre revue mais c'est écrit en néerlandais, alors vous
ne pouvez pas la déchiffrer.*

*En attendant je vous envoie quelques tracts de la Jeunesse Viking,
organisation national-européenne. Nous serions contents si on pourrait
établir une section en Ελλάδα aussi. Tu peux écrire aussi en italien
si vous connaissez cette langue un peu.*

Cordialement,

avec salutations national-européennes

Jan W van der Meulen

Όλλανδία

Αγαπητέ σύντροφε

Εύχαριστώ πολύ για τό περιοδικό NEA ΔΥΝΑΜΙΣ.

Καταλαβαίνω μερικές λέξεις, διότι στό Λύκειο έμαθα Αρχαία Έλληνικά (Όμηρος, Ξενοφών, Ηρόδοτος).

Μερικές φορές ήρθα στην χώρα σας. Μεταξύ των άλλων πήγα στη Χίο, όπου οι Τούρκοι σκότωσαν τούς συμπατριώτες σας (1820).

Τό Κόμμα μας, ή Όλλανδική Έθνική Ένωσις, κάνει έναν σκληρό αγώνα κατά των έχθρών της Εύρώπης, δηλαδή των κομμουνιστών, των νέγρων, των Τούρκων, των Μαροκανών, κ.λπ. Φυσικά, πιστεύω, ότι ή Κύπρος ανήκει στην Ελλάδα.

Μπορώ νά σας στείλω τό περιοδικό, αλλά είναι στό Όλλανδικά και δέν θά μπορείτε νά τό διαβάσετε.

Περιμένοντας, σας στέλνω έντυπα της Νεολαίας των Βίκινγκς, Έθνικο-ευρωπαϊκής οργανώσεως. Θά χαρώμαστε άν μπορούσαμε νά κάνουμε ένα παράρτημα στην Ελλάδα. Μπορείς νά μάς γράφεις και στό Ιταλικά άν σέ βολεύτει.

Εγκάρδια

Μέ Έθνικο-ευρωπαϊκούς χαρεπιομούς

Νέε Έθνικιστή - Κοινωνιοκράτη,
γνωρίζεις καλά ότι η χρεωκοπία τής "δεξιάς" είναι αυτή που ώδηγησε μεγάλο ποσοστό πατριωτών να στραφούν προς την "άριστερά", χωρίς να είναι οι ίδιοι άριστεροι.

Αυτή η χρεωκοπομένη "δεξιά" έδωσε την σκυτάλη στη νέα κυβέρνηση για να συνεχισθή η πολιτική της, στην Ε.Ο.Κ., στον πληθωρισμό, στην ανεργία, στους φυλακισμένους πατριώτες, στον κίτρινο τύπο, στην Μασωνία, στην Έκκλησία, στην Παιδεία, και γενικά - αν όχι σ' όλα - τουλάχιστον στα περισσότερα θέματα, που μάταια ο λαός και τὸ Έθνος περιμένουν τήν λύσι τους.

Μετά τήν πτώσι τής Νέας Δημοκρατίας, θά έμφανισθούν πολλοί "σωτήρες" να σώσουν τόν τόπο από τούς "πρασινόφυρους", από τόν "κομμουνιστικό κίνδυνο", κ.λπ., κ.λπ. Και αν μάς απαλλάξουν από αυτούς τούς "κινδύνους", θά μάς οδηγήσουν πού; Μά εκεί πού μάς ώδηγησαν και προηγουμένως!...

Γίνονται συνελεύσεις - και θά συνεχίσουν να γίνονται - σέ γραφεία και καφετερίες. Αναμένεται έτσι η εμφάνισι περισσότερων "άρχηγών", κομμάτων και οργανώσεων πού θά πωλούν πατριωτισμό. Ουσιαστικά όμως δέν μπορούν πιά να προσφέρουν τίποτε.

Αυτήν τήν περίοδο χρειάζεται μεγάλη προσοχή από όλους τούς νέους αγωνιστές πατριώτες. Οι ενέργειες πρέπει να είναι σωστές, συντονισμένες και αποφασιστικές.

Νά προσπαθούμε να άργνώνονται παντού ιδεολογικοί - μαχητικοί πυρήνες, να διαδίδουμε με κάθε τρόπο τήν ιδεολογία και τά πιστεύω μας, να ύπάρχη έπικοινωνία μεταξύ τών έθνικιστών, να παραμερισθούν οι έγωϊσμοί, να προσέξουμε και να άπομακρύνουμε τούς ένσυνειδητους πράκτορες και τούς άσυνειδητους "ψευτοεπαναστάτες" πού κατέκλυσαν τόν χώρο μας, για να μη μάς "μπλέξουν" σέ περιπέτειες. Τέλος, να αναμένουμε τήν κατάλληλη στιγμή πού θά ώρμάσουν οι συνθήκες για τήν περαιτέρω ανάπτυξη και δράση.

Και μία συμβουλή προς τούς "άρχηγούς" πού επιδιώκουν επαναστατικές κοινωνικές αλλαγές. Άς διαβάσουν σέ άλλες σελίδες τού παρόντος τήν ζωή τού Λένιν (θά παρελάσουν στη συνέχεια όλοι οι μεγάλοι και πραγματικοί επαναστάτες) και άς συγκρίνουν τή Λενινιστική πρακτική με τήν δική τους. Θά όμολογήσουν, αν τούς έμεινε κόκκος ειλικρινείας, ότι με μαύρες μπόττες και ζωστήρες, με άνεύθυνες προποκατόρικες ενέργειες και με κέντρο δράσεως τά "σουβλατζιδικά", τά κοσμικά ζαχαροπλαστεία και τίς "πάμπ", κοινωνική επανάστασι δέν γίνεται.

N. KAPPAΣ

Σε προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε, άπευθυνόμενοι στους άποτυχημένους άστούς πού μάς κυβερνούσαν:

"Θέλατε να ύπερχειλίσουν έπιδεικτικά οι τσάπες οι δικές σας και τών φίλων σας. Θέλατε να μάς ξεπουλήσετε όλοκληρωτικά στους Ξένους και τά μονοπώλιά τους. Θέλατε να προσέχεται τόν μεγαλοαστό μεγαλοεφοπλιστή κι άδιαφορούσατε για τόν εργάτη, τόν αγρότη, τόν φοιτητή, τόν συνταξιούχο. Θέλατε ένδυνάμωσι τών Μασωνικών Στοών, θέλατε να λέτε ότι η Κύπρος είναι μακρυσά, ότι άνήκουμε στη Δύσι.

Θέλατε να φυλακίζετε πατριώτες και να διώκετε νέους Έθνικιστές.

Θέλατε..."

Και τώρα μάς μιλάτε για ένότητα. Για έθνικούς κινδύνους πού θά ζώσουν τόν τόπο, αν δέν ξαναβρεθείτε στην έξουσία.

Κάποτε μάς άποκαλούσατε "σταγονίδια", "έξερμητιστές". Τώρα ζητάτε τήν βοήθειά μας.

Μάς είναι αδύνατο να συνεργασθούμε μαζί σας, πού σαν ιδεολογία έχετε τήν καλοπέρασι, τὸ άτομικό συμφέρον, τήν συνεχή διασκέδασι, τὸ χαρτοπαίγνιο, τίς "μπίζνες", τόν τυχοδιωκτισμό και πάνω άπ' όλα τήν μικροπολιτική.

Μάς κυβερνούσατε τόσα χρόνια. Και η μόνη σας ικανότητα ήταν να άφήνετε τά προβλήματα να σωρεύονται. Τήν πορεία τού Έθνους τήν έγκαταλείψατε στα χέρια τών κομματαρχών. Τοποθετήσατε τὸ ρουσφέτι πάνω από τὸ νόμο και σας χαρακτήριζε η άπάθεια για τὸ μέλλον αυτού τού τόπου.

Τώρα, προσπαθείτε να μάς πείσατε ότι άνησυχείτε. Έι! Όχι Κύριοι!...

Δέν ξεχνούμε τήν άσέβεια πού δείξατε πού δείξατε προς τόν Έθνικό Κυβερνήτη Ι. ΜΕΤΑΞΑ. Δέν ξεχνούμε ότι έπί εποχής σας καταστρέφονταν τά αγάλματά του. Δέν ξεχνούμε τίς παραχωρήσεις πού κάνατε για να κερδίσατε τόν τίτλο τού "Δημοκράτη". Δέν ξεχνούμε....

Η διαφορά μας είναι τεράστια.

Έσείς στερείστε ιδεολογίας, άρνείστε τήν αυτοθυσία, άποφεύγετε τόν άγώνα.

Έμεις μισούμε τήν ιδιοτέλεια, άδιαφορούμε για τά αξιώματα, παλεύουμε τούς άντπάλους μας.

Καθωρίσατε ότι για να θεωρηθή κανείς "έθνικόφρων" άρκεί να είναι άντικομμουνιστής, φιλοαμερικανός και να ψηφίση τὸ κόμμα σας. Δέν σας ένδιέφερε αν ήταν ληστής, καταχραστής τού Δημοσίου, έγκληματίας, βιαστής, κιναιδος, έκμεταλλευτής τού ιδρώτος τών εργαζομένων.

Άρκεί να ψηφίση "δεξιά". Τόν βαπτίζατε πατριώτη. Αυτόματως καλυπτόταν η ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑ του.

Χρησιμοποιούσατε δυό μέτρα και δυό σταθμά για να κρίνετε τούς Έλληνες. Τούς συνεργάτες τής ΚΑΓΚΕ-ΜΠΕ τούς άποκαλούσατε προδότες (πολύ όρθά). Τούς συνεργάτες τής ΣΙΑ όμως; Τούς έβραιοπουλημένους; Αυτοί ήταν "δικοί" σας!

Σας άναγνωρίζουμε σαν έλαφρυντικό ότι αυτή η "φιλοσοφία" διέπει τήν κοινοβουλευτική ζωή. Κι αυτήν υιοθετεί ο άστός πολιτικός αν έπιθυμεί τήν προώθησί του στα διάφορα κλιμάκια τής έξουσίας. Άπορρίπτει κάθε τί πού θά τόν έφερνε άντιμέτωπο με τούς "άφανείς" κυβερνήτες τού Έλληνισμού.

Δώσατε όπλα στον Σιωνισμό να κτυπά πιαύπλατα τόν Έλληνισμό. Τόν καταστήσατε κράτος εν κράτει. Και κλείνατε τά μάτια στην οικονομική ύποδούλωσι τού τόπου μας.

Κάνατε πώς δέν άντιλαμβανόσασταν ότι ο Διεθνισμός (είτε με τήν μορφή τού Σιωνισμού, είτε με τήν μορφή τού Κομμουνισμού) άντιστρατεύεται τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΙ. Είναι άντιθετος με τόν ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ.

Και έχετε τὸ θράσος να ζητάτε βοήθεια, για να ξαναεβήτε στην έξουσία.

Η μόνη βοήθεια πού μπορούμε να σας δώσουμε είναι ΣΚΟΙΝΙ και ΣΑΠΟΥΝΙ. Γιατί η μοίρα τού Ιούδα - κάθε Ιούδα - είναι φωστή. Η αυτοκτονεί η τόν κρεμάνε".

Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΒΡΑΪΚΗ 5η ΦΑΛΑΓΞ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

Γιά να αποδειχθεί ένα μέρος των γεγονότων που αναφέρθηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο, καταφεύγουμε στη μαρτυρία ενός Εβραίου ιστορικού που είναι πολύ άποκαλυπτικός στο ύλικο του, ο προσεκτικός και ακριβής Cecil Roth. Αυτός δικαίως αναγνωρίζεται στους εβραϊκούς κύκλους σαν ο πιο διακεκριμένος Εβραίος ιστορικός συγγραφέας, πάνω απ' όλα σε ύλικο για τον κρυπτοεβραϊσμό.

Στο φημισμένο έργο του "Ιστορία των Μαρράνους" ο Cecil Roth δίνει πολύ ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες, για το πώς οι Εβραίοι χάρις στην επίδεξη μετατροπής τους, μπήκαν στον Χριστιανισμό και εμφανιζόντουσαν δημόσια σαν Χριστιανοί, ενώ μυστικά κράτησαν την Εβραϊκή τους θρησκεία. Επίσης μάς δείχνει πώς αυτή η μυστική πίστη περνούσε από γονείς σε παιδιά, καλυμμένη με την μορφή ενός εμφανούς Χριστιανισμού.

Γιά να είμαστε πιο αντικειμενικοί θα επιτρέψουμε τον Εβραίο ιστορικό να μάς παρουσιάσει ένα μέρος της εισαγωγής του βιβλίου του "Ιστορία των Μαρράνους" που εκδόθηκε από την Εβραϊκή Έταιρεία εκδόσεων της Αμερικής, στη Φιλαδέλφεια το 1932. Διαβάζουμε:

Εισαγωγή: - Οι πρόδρομοι του Κρυπτοεβραϊσμού

Ο κρυπτοεβραϊσμός και στην μία μορφή και στην άλλη είναι τόσο παλιός όσο ο ίδιος ο Εβραϊσμός. Στους Έλληνιστικούς χρόνους μερικοί που ήταν αδύνατοι εκ γενετής προσπαθούσαν να κρύψουν την καταγωγή τους για να αποφύγουν την γελοιοποίηση, όταν έπαιναν μέρος σε αθλητικές ασκήσεις. Υπό την Ρωμαϊκή κυριαρχία ήταν διαδομένη η απόκρυψη της καταγωγής για να αποφύγουν την πληρωμή του ειδικού εβραϊκού φόρου, του "Liscus Iudaicus", που καθιερώθηκε μετά την πτώση της Ιερουσαλήμ. Και ο ποιητής Γουβενάλης δίνει ζωντανή περιγραφή στους έξευτελισμούς που επεβλήθησαν ο ένα γέρο 70 ετών για να διαπιστωθεί αν ήταν ή όχι Εβραϊσμός.

Η επίσημη άποψη, όπως αποκρυσταλλώθηκε στη γραφή των Ραββίνων, ήταν ξεκάθαρη. Ένας άνθρωπος μπορεί και πρέπει να αψηγή τον ζώη του αν χρειασθεί, να αποκόπητε μέσο και με μόνη εξαίρεση τον φόνο, την αιμομιξία και την ειδωλολατρεία. Μόνον όταν η αναλλακτική λύση ήταν η πραγματοποίηση ενός από τα τρία παραπάνω αμαρτήματα - αναφερόμενα στον θεό και ανθρώπινο νόμο - τότε ο θάνατος ήταν προτιμώτερος. Έν τούτοις, αυτός ο άσορισμός εφαρμόζεται σε περιπτώσεις όπου απαιτείται θετική δράση: Η απόκριση του εβραϊσμού μη συνοδεύεται από κάποια επίσημη διαδικασία, ήταν άλλο πράγμα. Οι Ριγκοριανές έπεμναν ότι ένας άνθρωπος θα έπρεπε να άρησει ή αλλάξει και τα ρούχα του άκομη, αν αυτό γινόταν σαν μέσο θρησκευτικής καταπίεσης. Τέτοια σταθερή άποψισαι σε άρχες δεν μπορούσε να αναμένεται απ' όλους τους ανθρώπους. Ο παραδοσιακός εβραϊκός νόμος, πράγματι, προβλέπει εξαίρεσεις για περιπτώσεις όπου η τήρησι είναι αδύνατη, λόγω έξαναγκασμού ή σε κάποιους διαγνών. Το θέμα πράγματι μπήκε σε άσκηση στους τελευταίους Ταμουδικούς χρόνους τον 5ο αιώνα, κατά τη διάρκεια της καταδίωξης από τον Ζωροάστρη της Περσίας. Αυτή συνίστατο σε καταναγκαστική άπάρνησι της παραδόσεως μάλλον, παρά άποδοχή της άπικρατούσης θρησκείας. Ο εβραϊσμός έτσι μέχρι ένα ώρισμένο σημείο βγήκε στην παρανομία κερδίζοντας πληρη έλευθερία μόνο μετά από μερικά χρόνια άργότερα.

Η νέα φάσι στην εβραϊκή ζωή άρχισε με την άνάπτυξη του Χριστιανισμού, που κυριάρχησε στην Ευρώπη τον 4ο αϊ. Η νέα πίστι που κρατούσε για τον εαυτό της την άποκλειστική γνώσι της θρησκευτικής άλήθειας, χωρίς εξαίρεσεις, θεωρούσε τον προσηλιτισμό σαν μία από τις μεγαλύτερες ήθικες άποχρεώσεις. Η Έκκλησία, πράγματι, κατεδίκαζε επίσημως την άλλαγή πίστεις διά της βίας. Εϊδικά, δεν ένεκρινε την έφαρμογή τέτοιων μεθόδων άκομη και για την εξαίρετη πράξι της διασώσεως των ψυχών των Εβραίων. Βαπτίσεις που γινότουσαν έτσι, θεωρούταν γενικά άκυρες. Έτσι, ο Πάπας Γρηγόριος ο Μέγας (590 - 604 μ.Χ.) κατεδίκαζε επανειλημμένως την άλλαγή πίστεις με βία μέσα, αν και με ευχαρίστησι καλοδεχόταν τους προσηλιτιστες με οποιοδήποτε άλλο τρόπο. Το παράδειγμα του άκολουθήσε η Καθολική Έκκλησία στην πολιτική της έναντι των πειριματόρηδων πιστών της παλαιότερης πίστεις. Έν τούτοις οι Παπικές θέσεις συχνά δεν λαμβανόντουσαν απ' όψη. Η θεωρία ότι η άλλαγή πίστεις με την βία δεν ήταν κανονική, στην πραγματικότητα δεν άμφερβητείτο. Αντίθετα οι έβραιοι άπελούντο με θάνοτο η έξορισι και τους έκαναν ξεκάθαρα γνωστό ότι το βάπτισμα θα τους έσωζε. Περιοδικώς συνέβαινε να σκύβουν μπροστά στην άνάγκη, αλλά η άποδοχή του Χριστιανισμού κάτω από τέτοιες περιστάσεις πρέπει να θεωρηθεί σαν περιστασιακή. Υπήρχε μία περιήρησι περιπτώσι μαζικής άλλαγής θρησκείας στην Μαγκόνα (Γνησι της Μι-

oo

Άπόσπασμα από το βιβλίο του Μωρίς Πινέ, που θα κυκλοφορήσει τον Αύγουστο από τις εκδόσεις "ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ". Άς μελετήσουν οι συναγωνιστές με προσοχή αυτό το τμήμα του βιβλίου και...ύπομονη για τη συνέχεια σε ένα μήνα.

Πληροφορούμε επίσης ότι από τον ίδιο εκδοτικό οίκο κυκλοφόρησε το βιβλίο του Γιόχαν Φόν Λέερς: "ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΟΥΣΒΕΛΤ".

oo

νόρκα) με τις εύλογες του Έπισκόπου Σεβέρι το 418 μ.Χ. Παρόμοιο έπεισόδιο έγινε στο Κλερμόντ στην Ωβέρνη, με την εύκαιρία της ημέρας της Αναλήψεως το 576 μ.Χ. Και παρά την έντονη άποδοκιμασία του Πάπα Γρηγορίου του Μεγάλου, το παράδειγμα άκολουθήθηκε και άλλου στην Γαλλία την ίδια περίοδο. Παροτρυνθείς απ' αυτό το παράδειγμα το 629 μ.Χ. ο Βασιλιάς Δανοβέρτος διάταξε όλους τους Έβραιους της χώρας να βαπτισθούν, με την άπειλή της έφορις. Σχεδόν άμέσως μνήθηκαν το παράδειγμα του στο Βασίλειο της Λουθαρίας.

Έτσι προφανώς ότι άλλαγές πίστεις που έγιναν με τέτοια μέσο είναι άκυρες. Έτσι, τα θύματα συνέχισαν όσο το δυνατόν να λατρεύουν τον Ιουδαϊσμό εν κρυπτώ και έπαιναν όρκο, με την πρώτη εύκαιρία που τους δινόταν να έπιστρέψουν στην προγονική πίστι.

Ένα τέτοιο παράδειγμα έχουμε τον καιρό των διαγνών στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία επί Άεοντος των Ισαύρων το 723 μ.Χ. Η ίδια η Έκκλησία ήταν γνόστης του γεγονότος. Κάνοντας ό,τιδήποτε ήταν δυνατόν να άποτρέψει τις σχέσεις μεταξύ Έβραίων και άποστατών, ανεξάρτητα με το μέσο που έγινε η άλλαγή πίστεις. Οι Ραββίνοι ήσαν γνωστές του γεγονότος. Γνόησαν τους άποστατές αυτούς Άνοουσιμ (έξαναγκασμένους) και τους συμπεριφέρονταν διαφορετικά από τους θεληματικούς άποστατές. Μία από τις τελευταίες εξαίσεις του Ραββινικού δόγματος στην Ευρώπη είναι ο κανονισμός του Σερόσμ της Μαγεντίας "Τό Φύς της Έφορις (ο 1000) που άπαγορεύει άγενή συμπεριφορά σε έξαναγκασθέντες άλλαξοπιστήσαντες που έπιστρέψουν στην Έβραϊκή θρησκεία. Ο ίδιος ο γιάις του ήταν άνάμεσα στα θύματα του έξαναγκασμού, και αν και πέθανε σαν ενεργό μέλος της Χριστιανικής πίστεις θρηνήθηκε από τον πατέρα του σαν να μη είχε γίνει καμία άλλαγή. Στη λατιουργία της Συναγωγής μπήκε μία καινούργια προσοχή που ζητούσε τη θεική προστασία για ό τον οίκο του Ισραήλ και τους έξαναγκασμένους του Ισραήλ που βρίσκονταν διασπαρμένοι στη γή και στη θάλασσα αν και οι διάκρισις μεταξύ των 2 κατηγοριών. Όταν ο αιώνας του μαρτυρίου άρχισε για τον Έβραίο του Μεσαίωνα με τις σφαγές του Ρήνου την περίοδο της 1ης Σταυροφορίας (1096), πολλοί άνθρωποι αιώθηκαν με το βάπτισμα. Μετά, με την ένθρόνισσι και την προστασία του Σολομών Μπέν Ισαάκ της Τροίας "Ρασί", τον μεγάλο Γαλλοεβραίο έκκλησκα, πολλοί απ' αυτούς έπιστρέψαν στον εβραϊσμό, αν και οι έκκλησιαστικές άρχες ένωκωσαν άσχημα για την άπίλεια αυτών των πολυτιμών ψυχών που νόμιζαν ότι είχαν κερδίσει για την Έκκλησία.

Τό φαινόμενο όμως των Μαρωνιτών, είναι περισσότερο άπο καινή άλλαγή πίστεις με την βία που άκολουθείται άπο κρυφή άσχημα του εβραϊσμού. Τό ουσώδες στοιχείο του είναι ότι αυτή η κρυφή πίστι περνάει άπο γενιά σε γενιά. Αυτό με κανένα τρόπο δεν πρέπει να θεωρηθεί μοναδικό φαινόμενο. Άνάμεσα στους λόγους που δόθηκαν για την έξορισι των Έβραίων άπο την Άγγλία το 1290 ήταν ότι οι μόλις άλλαξοπιστήσαντες έπεμναν να έπιστρέψουν στον "Βωμό του Ισραήλ". Παλαιοί Έβραιοι προσέθετον ότι πολλά παιδιά άπήχθησαν και στάλθηκαν στο βόρειο μέρος της Χώρας, όπου επί μακρόν συνέχισαν να λατρεύουν την προγονική τους πίστι. Αυτό το γεγονός, αναφέρει ένας χρονικογράφος, όφειλεται στην Άγγλική έτοιμότητα να δεχθούν την δημιουργία του Προτεσταντισμού και στην βετική στάσι τους έναντι βιβλικών όνομάτων, καθώς και σε ώρισμένες διοικητικές ίδιорρυθμισεις που έπικρατούν στην Σκωτία. Η ιστορία δεν είναι τόσο άπιθανη όσο έπιφανειακά θα φαινόταν και είναι ενδιαφέρον σαν ένδειξι το πώς ο κρυπτοεβραϊσμός μπορεί να έφανισθεί στα πιο άπιθανά μέρη. Επίσης, 200 χρόνια μετά την έξορισι των Έβραίων άπο την Νότιο Γαλλία, θρησκευτικά κειμήλια βρέθηκαν σε μερικές έπιφανείς οίκογένειες ευγενών (που όπως έλεγχθη ύπηρετούσαν τον Ιουδαϊσμό στο σπίτι τους), οι πρόνομοι των οποίων προτίρησαν να παραμείνουν στην χώρα άσχηκτως τον Καθολικισμό.

Υπάρχουν και άλλοι παράλληλοι του φαινομένου Μαρράνους, που είναι άκομη πιο πρόσφοροι. Η πιο άξιοσημείωτη είναι η ιστορία των "νεόφυτων" της Άπουλίας, που μόλις ήλθε στο φώς μετά άπο πολλούς αιώνας Άλημονιάς. Με το τέλος του 13ου αϊ. οι Άγγεβίνοι κυβερνήτες του Βασιλείου της Νεαπόλεως, άλλοξαν την θρησκεία όλων των Έβραίων της Έπικρατίας τους με κέντρο την πόλι Τρόνι. Αυτοί, με το όνομα "νεόφυτοι" συνέχισαν να ύπάρχουν σαν κρυπτοεβραίοι επί 3 αιώνας. Η μυστική πίστι τους στον Ιουδαϊσμό ήταν ένα άπο τα προβλήματα που ώδήγησαν στη δραστηριοποίηση της Έσοας Έξετασεως στο Βασίλειο της Νεαπόλεως τον 16ο αϊ. Τον Φεβρουάριο του 1572, αρκετοί κόηκαν στην πυρά στη Ρώμη, συμπεριλαμβανομένων και του Θεόφιλου Παναρέλλι, ενός σοφού με μεγάλη φήμη. Άλλοι κατάφεραν να δραπέτευσουν στα Βαλκάνια, όπου μπήκαν σε ύπαρχουσες εβραϊκές κοινότητες. Σοβρές κοινότητες εβραϊ-

ΑΘΗΝΑ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 82

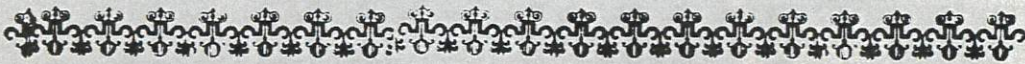
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἐμεῖς οἱ ἔθνικιστές-ἐπαναστάτες φοιτητές τῆς Φ.Ε.Π. καταδικάζουμε τήν εἰσβολή τοῦ Ἰσραήλ στόν Λίβανο καί δηλώνουμε τήν συμπαράστασή μας στόν Παλαιστινιακό λαό.

Ταυτόχρονα θέλουμε νά τονίσουμε καί νά υπενθυμίσουμε στόν Ἑλληνικό λαό ὅτι κίνδυνος δέν ἀποτελεῖ μόνο τό κράτος τῶν Ἑβραίων ἀλλά κυρίως ὁ παγκόσμιος Ἑβραϊστικισμός, ὁ ὁποῖος προκάλεσε τοῖς δύο παγκοσμίους πολέμους, τήν κομμουνιστική ἐπανάσταση τοῦ 1917 (ἄσχετα μέ τό ἄν τώρα ἐμφανίζεται διαφορά;) μεταξύ Ἑβραϊστικισμοῦ καί Κομμουνισμοῦ), προσπαθεῖ νά υποδουλώσει τήν ἀνθρωπότητα μέσω τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν-τόκος καί τῶν ὀργανώσεῶν του ὅπως Μασωνία, Ρόταρυ, Λάιονς, Μάρτυρες τοῦ Ἰαχόβ, κ.λ.π.

-ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Ἐκ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Γραφείου
τῆς Φ.Ε.Π.

ων παραμένουν στήν Νότιο Ἰταλία μέχρι τίς μέρες μας.

Τό φαινόμενο δέν συνδέεται μόνο μέ τόν Χριστιανικό κόσμο. Ἀκόμη καί σήμερα υπάρχουν κοινότητες κρυπτοεβραίων βρισκόμενες ἀπό πολλούς αἰῶνες στόν Μουσουλμανικό κόσμο. Οἱ Δαγατίνοι συνέχισαν νά ἀσκοῦν τόν Ἰουδαϊσμό πολύ μετά τήν μεταστροφή τους στό Ἰσλάμ καί ἡ ἐπιστροφή τους στόν ἐπίσημο Ἑβραϊσμό δέν ἔχει τελειώσει ἀπό τοῖς ἀπογόνους τους. Οἱ Ντονμέδες τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ἀπόγονοι τῶν πιστῶν τοῦ ψευδομεσσία Σαματάι Λεβί, πού τόν ἀκολούθησαν στήν ἀποστασία του καί ἐνῶ ἐνεργοῦν ἐπίσημα ὡς Μουσουλμάνοι, ἀσκοῦν τόν Μεσαϊνικό Ἰουδαϊσμό στό σπίτι τους. Ἀκόμη ἀνατολικώτερα υπάρχουν στενότεροι παράλληλοι. Οἱ θρησκευτικοί διωγμοί στήν Περσία τόν 17ο αἰ. καί ἀργότερα ἀφῆσαν στήν χώρα, ἰδίως στό Μεσέντ, πολλές οἰκογένειες πού στήν ἰδιωτική τους ζωή ἀσκοῦν πολύ μυστικά καί προσεκτικά τόν Ἑβραϊσμό, ἐνῶ ἐμφανεσιᾶται εἶναι ἀφοσιωμένοι πιστοί στήν ἐπικρατούσα πίστι. Πολλοί αὐτοεξορίστηκαν στό Ἀφγανιστάν, Τουρκεστάν ἀκόμη καί στήν Παλαιστίνη, ἀλλά παραμένει ἀκόμη ἕνα τμήμα πού ἀρμεῖ μερικές ἑκατοντάδες οἰκογένειες γνωστές ὡς Ζενταντίμ. Ἄν καί ἔχουν μουσουλμανικά ὀνόματα, ἡ πραγματική τους ταυτότητα εἶναι κοινῶς μυστική. Τακτική δωροδοκία τῶν ἀρχῶν εἶναι τό μέσον πού τοῖς ἐξασφαλίζει κάποιο βαθμό ἐλευθερίας. Οἱ γάμοι μπροστά στόν Καδὶ σύμφωνα μέ τόν μουσουλμανικό νόμο ἐπαναλαμβάνονται μετά κατά τό Ἑβραϊκό τελετουργικό στό σπίτι. Ὁμοίως, γίνονται καί διπλές τελετές ταφῆς. Ἐφ' ὅσον δέν μπορούν νά ἔχουν τοῦς δικούς τους κρεσπῶλες, εἶναι ὅλοι γνῶστες τῆς σφαγῆς τῶν ζώων σύμφωνα μέ τήν ἑβραϊκή παράδοση. Ἐχουν μυστικούς τόπους προσευχῆς, οἱ εἰσοδοί τῶν ὁποίων φυλάσσονται ἀπό γυναῖκες γιά ν' ἀποφευχῶνται προβλήματα. Δέν μπορούν νά κάνουν ἀλλοίως κι ἔτσι ἔχουν ἀνοικτά τά καταστήματά τους τό Σάββατο, ἀλλά ἀποφεύγουν νά κάνουν δουλειές ἀφήνοντας ἕνα μικρό παιδί στό κατάστημα πού λέγει ὅτι λείπει ὁ πατέρας του ἢ ζητᾷ πολύ ὑψηλές τιμές ὥστε νά ἀποθαρ-

ρυνθῆ ὁ ἀγοραστής. Κοντά στό Χορασάν ὑπάρχει μιᾶ ἀλλή ομάδα κρυπτομουσουλμάνων πού ἡ ἱστορία τους εἶναι παρόμοια. Ὁμοῖοι εἶναι καί οἱ Τοχόλα τῆς Μπουχάρα, πού ἐπίσημα μεταστρέφθηκαν στόν Μουσουλμανισμό τόν περασμένο αἰῶνα, ἀλλά πού ἀσκοῦν ἀκόμη κρυφά τόν Ἰουδαϊσμό.

Ἐν τούτοις ὁ κλασσικός τύπος ἀνθίστατος τοῦ κρυπτοεβραϊσμοῦ εἶναι ἡ Ἰσπανία. Ἐδῶ ἡ παράδοσι ἦταν τόσο διαδεδομένη καί τόσο γενική ὥστε ὁ ὁποιοσδήποτε νά ὑποπεύεται κάποια προκατάληψη καί μάλιστα στήν εἰδική ἀτμόσφαιρα τῆς χώρας.

Ἡ Φ.Ε.Π. καλεῖ τοὺς Ἐθνικιστὲς στὶς
4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1982

ὥρα 6 μ.μ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ στὸν τάφο τοῦ Ι. ΜΕΤΑΞΑ
Α' Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν

Πειθαρχημένη εἰς τὰ
κελεύσματα τοῦ Μεγάλου
Κυβερνήτου ἡ Ἐθνικὴ
Νεολαία προχωρεῖ ὑπερήφανος
τὸν μέγαν δρόμον τῶν πε-
πρωμένων της . . .

